

Päivät Khimairan silmien ALLA: Cam-Era aikakauden nousu

Vain me olemme tulevaisuus:

Tummasta unesta herännyt oli janoinen. Hän nousi ja käveli paljasjalkaisena, alastomana toiseen huoneeseen. Siellä hän katsoi peiliin:

Temasis, kerran luonut katseensa syvään kuvaan. Kerran kadottanut vankilani salat. Hänen unensa tuona yönä oli tyhjä. Hänen seuraava päivönsä, ratkaisi minun kohtaloni maan päällä.

Nuori mies, hänen nimensä oli Temasis, pesi kasvonsa ja pyyhki ne. Hän katsoi vielä nopeasti peiliin; vaalea tukka heilahtaen, hän kääntyi ovelle.

Parvekkeella oli kolme tuolia. Intian värikirjo pinnallaan. Korkealla näky oli ihme. Kuultavia rakennuksia, yksi syvine urineen, valotauluja ilotulituksineen. Kadut rakennusten välissä. Kuumailmapallo.

Elämä joka tässä ajassa liikkui oli eteenpäin työntyvä kuvamassa, joka näin etäältä sai myyttisen sumunsa taivaan saastepilviä vastaan. Laajemman rauhansa.

Aurinko punotti. Hologrammisen rauhoittavat, kuitenkin

haaleat värit, kelluivat pilvien sisällä.

Koneiden kiihtyvät ja laskevat äänet olivat tasaista huminaa, päivän alun rintaa vasten heräsi aamun kaikuja.

Temasis istui hetkeksi tuolille. Hän painoi kätensä silmille. Väripalloista havahtuneena hän käveli keittiöön ja keitti pannuun vahvaa kahvia. Otti alakaapin sisältä, kurottaen yläpintaa, jotain ja viskasi sen keittyvän kahvin sekaan.

Pian hän oli parvekkeella. Kahvi höyrysi, sen tuoksu oli lähetti. Sen sisältämät kemikaalit rauhoittivat sähkövarauksellista mieltä.

Kaupunki oli Uusi Dysonia. Se oli pohjoisen maan kaupunki, lämpimien ja kylmien päivien sija. Demokratian viimeinen toive. Sen asukkaat omasivat vielä taian moneen. Heidän sielunsa vielä keräsivät muistoja.

Kuumailmapallo ylitti rakennuksen, jossa Temasis hörppäsi kahviaan. Sen valotaulun pinnalla vaihtuivat kuvat. Jostain humahti esiin kaikuva miesääni taivaalle. Se toisti joitain lauseita, sitten se taas hiljeni. Välillä se vain tokaisi yhden pienen lauseen, jättäen kuin äänitahrän.

Tänään tapahtui; maan poliitikkoja oli tulossa valtiopäiville puhumaan.

Muutama kuva vaihtui vielä, irvikuvan näköisinä, vääristyneestä kulmasta vääntyneinä. Kuumailmapallo katosi rakennuksen taakse.

Ajatuksissaan Temasis katsoi alas kaupunkiin. Sisältä se oli kuin sokkelo, labyrintti. Sen aikoja halkova muoto repi irti omia todellisuuksia valojensa, muuttuvien informaatioparviensa, äänten ja kuvien seassa. Kuitenkin sen katukivetyksien tuttu haju ja ilman painavuus loivat yhtenäisen utopian kummallisesta paikasta: modernin ajan ja futuristisen maailmankuvan luonteen yhteentörmäyksistä.

Luurit korville lyöden, Temasis pamautti kyljellään oven kiinni ja käveli läpi käytävän, kahdeksan kameran ali, saapuen hissille.

Hississä oli mieliä. Mielen Temasis tiesi odottavan päivää, ottaen sisäänsä hänen korviensa ulkopuolella toimivaa voimaa: jotain radiokanavaa, joka soitti ainaista teknounholasta toittottavaa tasaista mielenlaatuansa.

Temasis näki oman maisemansa läpi hitaasti heiluvia bisnesmiehiä ja naisia. Tietäen heidän kaikkien, paitsi tuon yhden, aina niin villiintymättömän tietojanoisen, kiharahiuksisen, olevan redoxainin tai jonkun muun aineen käyttäjiä.

Heillä oli edessä lyhyt päivän alku; kello kahdentoista jälkeen oli työstä vapaata, kun valtiopäivien oli määrä alkaa.

Lounaalla, jonka oli ympäröinyt kaupungin pelihalleissa ja kauppoissa kiertely, Temasis tutki reppunsa sisältöä. Hän ei ollut julkisissa töissä. Hän teki monia asioita taiteen alalla sekä tietokonekielen tuntijana. Usein hän kuitenkin näin varasteli.

Hänen mielipuhehansa oli kansainväliseen sähköiseen verkostoon; Telogokseen runoilu. Salamyhkäisesti hän asetti kirjoituksiaan forumeihin, välttäen kaikkea päivänvaloa. Tämä oli vienyt häntä omaan alkemistiseen käsitykseensä maailmasta. Hän tutki luonnontieteitä, sekä vanhoja kirjoituksia, etsien kahta asiaa yhtäaikaaisesti, kuin haluten tietää niiden takana olevan voiman: rakkaus ja viha olivat nämä kaksi.

“Minun maailmani on minun maailmani, rakenna sinä omasi. Kohdataan suurella portilla, elämän veden putouksen alla. Avataan toistemme sydämet. Mutta suljetaan silmämme viiltojen tuomilta pieniltä madoilta.”

Repun sisältä paljastui kolme kristallivyötä. Hänen oli ollut pakko

varastaa ne; viime aikoina hän oli kirjoittanut paljon kristallista.

Koneen hän otti sieltä esille. Pieni kannettava tietokone, minkä hän saman tien yhdisti ensin toiseen, mikä oli pyörinyt hänen käytössään kahden viikon ajan, sitten laskien kuulokkeet kaulaansa ja asettamalla visiirilasit päähänsä.

Hetken ajan ihmiset valuivat hänen ympärillään kaartuen suurta käytävää. Sen kupeessa kahvila sylki ja nieli asiakkaita Temasisen istuessa sen ulkopuolella sijaitsevien pöytien luona. Valvontakamera seurasi mykkänä hänen puuhaansa.

Kone lopetti lataamisensa, siirto oli onnistunut. Kaikki tieto vanhan koneen sisältä oli nyt uudessa. Temasis katseli sen kaunista pintaa. Hän piti elektroniikasta, varsinkin jos se oli hyvin muotoiltua.

Kello läheni kahtatoista. Ostoskeskus alkoi kaikua demonista puhetta kauempaa. Valtiopäivien esittelypuheet olivat alkaneet.

Pian suihkulähteellä hän tapasi kaksi ystäväänsä.
"Mitä mielessäsi, Temasis?"

Kaksi nuorukaista, toinen pitkä. Laiha. Hänen kulmakarvansa saivat aikaan käsittämättömän katseen. Hänen nimensä oli Manos. Toinen miehistä oli Kaliotos. Tumma ja tällä hetkellä oopiumin tuomasta hiestä märkä. Hän kääntyili hitaasti eri suuntiin ja sanoi: "Eikö tarkoitus ollut mennä katsomaan Violettia unkarilaista?"

"No, hän on ehkä ainut järkevä ihminen koko valtiopäivillä, joten?" Temasis viittoi kielellään.

Temasis loi katseen aasialaisia piirteitä omaavaa tyttöä kohti, huomaten itseensä suuntautuvan katseen. Kuinka kauan hän oli ollut tuossa?

Pian nuoret miehet kävelivät yhdessä leveää käytävää.

Nauroivat. Lämpäsivät kohdan, jossa molemmilla sivuilla oli paksua pronssista metallia. Valtion turvallisuusmiesten tarkkailukeskus oli niiden takana. Näitä *pronssseja*, joiksi niitä kutsuttiin katukielessä, oli tässä valtavassa ostoskeskuksessa kolme. Kameroita oli varmasti yli viisisataa, ehkä paljon enemmänkin.

”Jokin on asuttanut sieluani. Lyhyessä ajassa se on tuonut tuhansien vuosien painon ympärilleni. Ainut mikä seuraa tätä sieluni matkaa, olet sinä. Ja toinen on kamera.”

He saapuivat suurelle aukealle jonka yllä, lasikupolin keskellä, oli taivaaseen aukko. Se sulkeutui joka ilta. Jännittävää siitä teki se, että se oli sataessa auki. Talvisin, kevyinä pakkasina myös.

Aukko oli ainakin pienen torin kokoinen. Aukion jättäytyessä sen muodon reunojen yli alhaalla, vielä pitkälti.

Aukiolla ihmiset kulkivat kuorissaan. Risteilivät tarkoituksissaan toistensa kupeita, refleksiivisen sulavasti vältellen.

”Tuolla hän on, aloittamassa juuri. Näettekö?”

He kävelivät kulmaa kohti, jossa näkyi esitelmöintiin tarkoitettu lavastekokonaisuus. Erilaisia värikkäitä, yllättävän luonnonmukaisen näköisiä.

Pahviselta vaikuttava rakennelma piti ympärillään muutamia ihmisiä. Temasista alkoi sisältä kovertaa ummehtunut polte, kun hän havaitsi vain muutamia ihmisiä olevan paikalla.

Mies oli välillä kadonnut. Käynyt noutamassa jotain papereita. Mutta nyt hän tuli esiin seisoen, viittoen, kahden rotevan miehen kantaessa sohvaa.

He toivat kolme sohvaa ja muutaman nojatuolin alas rakenteiden eteen. Mies hyppäsi kepeästi vanhahkoon ikäänsä

nähdessä alas lavalta, jättäen mikrofonin yksin päällistelemaan kauempana kumpuavia ihmismassoja.

“Nyt kun meitä on näin vähän, on varmaankin aivan sama puhunko minä teille pöllönä tuolta lavalta, ja aiheutan halveksuntaa ihmisissä, vai tulenko minä alas. Keskustellaan siis nyt yhdessä. Mistä te ikinä haluatte keskustella. Poliitikasta?”

Ihmiset tulivat sohville istumaan.

“Mikä on valtapolitiikan oikea sielu?” Kysyi vihreät hiukset päässä töröttävänä, silmät tapilla, eräs nuori nainen.

“Mitä se havittelee? Eikö tämän seikan voi kuitenkin hahmottaa yhtenä rintamana, nykypolitiikan. Minusta vain tuntuu siltä, etten löydä kapitalistisista arvoista mitään sellaista, mikä viittaisi johonkin, miten sen sanoisin... järkeen” Hän oli jatkanut.

Etäällä säätävä mies, kamera olallaan, tuli tässä kohtaa lähelle ja nosti kameran käsiinsä. Paineli ja tarkisti, sitten laitto sen olalle ja alkoi kuvamaan.

Violetti unkarilainen vastasi: “Valtapolitiikka on kapitalistista. Maassamme hallitsee silti vielä sosiaalidemokraattisen aikamme rippeitä. Nämä ovat kuitenkin kokoajan hiipuneet pois byrokratian piiristä. Kapitalismin kasvun pakollisuus aiheuttaa meille hiljalleen kaiken sen kulttuurin, joka vartioi rikkaiden pesiä, poistaa köyhien ihmisarvon niin, että raha virtaa firmoille. Vähentää heidän elintasoaan, sekä tasavertaisuutta tuovia rahan tasaavia voimia. Mutta jatkuvasti heidät halutaan työskentelemään rajummin.”

Mies otti happea, katsoen taivaalla olevaan reikään, ja jatkoi: “Kapitalismin luonne on vain rikkaiden etujen palvelu. Sen voi myös ajatella vapaan markkinatalouden ihanteidensa kanssa kuluttajan hyötymaailmaksi siinä mielessä, että yritykset ja tekniikka havittelevat ihmisen tahtoa, heidän tarpeitaan, kilpailevasti. Tosin on muistettava, että kapitalistisen maailman lait määräävät pitkälti käyttäytymisemme.”

Temasis nojaili käteensä, hänen ystäviensä istuessa kuunnellen vasemmalla puolella. Kaliotos vaikutti samaan aikaan hermostuneelta ja rauhalliselta. Hän hikoili vähemmän, mutta näytti tuskastuneelta. Temasis loi katseensa taas Violettiin unkarilaiseen. Hän oli juuri päättänyt lauseensa, todeten että: "... näin kapitalistisessa maailmassa ei olekaan mitään kaikille hyödyllistä järkeä, se ottaa köyhiltä ja antaa rikkaille."

Kameran punainen led vilkkui. Tämä päivä sisälsi ahdistavaa valtavirran tuulten imevää voimaa. Temasiksesta tuntui kuin koko kaupunki olisi uponnut kameroiden ja kuvien tuleen, joka salaman lailla kiiti läpi ja ohitse ihmisen. Jossain olivat televisioidensa ääressä ne, jotka ottivat vastaan sanoja joita koko ostoskeskus ja kaupungin kupeet kaikuivat.

Ennen kuin Violetti unkarilainen ehti aloittaa seuraavan lauseensa, Temasis sanoi: "Eikö valtopolitiikka ole juuri tätä savustavan puhdasta säteilyä ympärillämme? Kuvitteellisia voimia ulkopuolellamme, luottamuksen suuria kehiä. Kuin valtateiden varsiin tunkeutuen, se on jokaisessa liikennemermissä, kielessämme ja mielessämme." Temasis vilkaisi kameraa, joka vaikutti kuin pedolta hänen sanojensa syntyessä. "Se ei sisällä loppujen lopuksi kuin ajan jatkuvuuden kummallisen mielikuvan, johon kaikki luottavat; tulevaan päivään, maailmankoneeseen. Sen järki ei ole kuin virne, joka latoo tyhjät sanat voimaksi, arvovallaksi. Jopa köyhien sotkeutuessa tähän valoa silmien sisään tunkevaan poliitikkojen yhteiseen lauluun, sen vain hallitakseen ja mielitelläkseen rahan valtaa."

Kaliotos nyökytti päätään kuin rytmin tahdissa. "Kuvauksesi on oivallinen. Paneuduit tavallaan nykyajan henkeen. Minun piti tavallaan sanoa samaa nykypolitiikan luonteesta, mutta...niin; tuossa se tiivistettynä oli."

Manos sanoi välittömästi: "Me, kuten voimme tästä hetkestämme, joka etsii tietään ulos ajasta, nähdä. Olemme niitä

jotka antautuvat ainoalle asialle joka on oikeasti tärkeää: totuudelle. Muiden totuudet virtaavat utopistisia teitään. Ehkä Khimairan sielua etsien, unholansa kadottaen mielellään itsensä. Ajan maailman tuhoa, sen päällä, sitä juhliwaan henkeen. Tai he oikeastaan juhlivat unohdustaan.”

Eräs mies oli kuunnellut tarkkaan mitä keskustelu puhui. Hän loi katseensa Manokseen, vilkaisten myös Temasista: “Tätä valtavirran laulua kuunteleva ihminen haluaa utopiansa. Ei hän kylläkään tiedä unohtavansa kuin aikaa, jota hän haluaa kiittää. Eivät ihmiset ole oikeasti tietoisia siitä mitä he tekevät planeetallemme. Tarpeeksi tietoisia.”

Joku osallistui: “Minusta kyse on kollektiivisesta imperialismiin noudattamisen halusta. Ja sen asian yksinkertaisesta näystä; leipää ja sirkushuveja. Minusta he uskovat maailmankoneen voimaan. Tai maailman toimivuuteen. Suurimman osan olevan täysin tiedoton niistä tosiasioista, joita heidän valtionsa pitää allaan; riistoa ja vallanhalua, sisäisyyden pyhittämistä. Joka kuitenkin, esimerkiksi maassamme, paneutuu mielellään palvomaan veljeään Amerikkaa.”

Violetti unkarilainen näytti rauhaisassa mielessään ja pyyteettömyytensä omaavassa luonteessaan iloiselta siitä mitä juuri tapahtui. Keskusteltiin.

“Mielestäni kuvailemiesi seikkojen, abstraktiivisten valtioluonteiden henki, näkyi parhaiten juuri siinä että liityimme kauan palvomaamme imperiumiin, Amerikkaan. Kapitalismin uusi teknoluonne näkyi jo tällöin; ahnaasti politiikan ilveilevä kuva halusi ottaa hallintaansa tuon alueen, nöyrtyen sille samanaikaisesti, kun se myös omassa nationalisessa hengessään uskoi asettuvansa sen päälle.”

Temasis: “Tämä kollektiivinen mielikuva sisältää täsmälleen ne mielikuvat, joita sen ajan poliitikot kantoivat kasvoissaan. Näyttää kaiketi siltä, että heidän järkyttävän itsekeskeinen, sen tunnustava ja vallan hallintaan salakavalan antaumuksellisesti pätevä ja

tukeva mieli on kansa. Tämä propaganda on saastuttanut sen ajan kollektiivisen mielen!”

Kaliotos, pyyhkäisten pisaralauman otsaltaan: “Maailma on hallitsevan voiman alainen. Filosofisesti ja totuudellisesti myös, no, tai siis...me olemme maailmankoneen uhreja. Tavallaan ne jotka antautuvat itsestään jyräävälle voimalle, he omaavat etenevän maailmanhengen paremmuuden aseman. He ovat yhtä. Mehän emme voi olla, koska valtio, tuo sumutausta, on ajatustemme kanssa ristiriidassa...”

Myöhemmin nuorukaiset: Temasis, Kaliotos ja Manos, kävelivät ostoskeskuksen sisällä virtaavan puron vartta. Se katosi välillä liikkeiden alle johtaviin holveihin, paljastuen taas kivilaattojen viereen. Sitten se erkaantui heidän polustaan sivulle jatkaen.

“Mennäänkö kaljalle?”

“No, mennään.”

Sisällä kiinalaisessa ravintolassa he tilasivat kolme tuoppia. Temasis avasi uutukaisen tietokoneensa. Muut tiesivät hänen pahan tapansa kirjoittaa. He jäivät hiljaiseen keskustelemaan, Temasiuksen sukeltaessa Telogoksen sisään.

“Voimien alla. Siellä seinien sisällä. Ihmisen herkkyyys, yrittää kertoa itseään. Tämä paikka on tarkkailevien sija. Mutta se ei ole koskaan ollut suuressa väessä. Vasta sitten he ymmärtävät, kun heidän valtansa päälle asettuu suuri jumala. Joka kertoo heille saman, minkä olisi voinut kertoa heille sielu.

Khimaira, hän ymmärtää tarkkailevaa. Hän on kuitenkin varjojen paha. Mutta kuin piru, hän asuu niissä sieluissa, jotka haluavat maailman olevan heille altis.”

“Sisäsiittoisesti, rauhallisesti hätääntyjät

eivät ole häneen mieleen, Khimairan. Mutta he ovat paha joka vaeltaa. Ajan vaahdotessa hänen suussaan, tuo eläin menettää itsensä; nämä paholaiset, yksinkertaiset maailmannoudattajat, sopeutuvat, ottavat vallan. Siksi hän pitää meidän luonteestamme. Meidän asettamasta soihdusta, jossa palaa meidän sielujemme valo.

Se antaa valvovalle silmällekin sen tarinansa ja myyttinsä, joka on tosi. Mutta maailmantietoisien yksinkertaisuus, se kiduttaa valvovaa kameraa. Se ei osaa alistaa sitä, itseään miellyttävällä tavalla.

Epäpuhtaus ei ole Khimairan luonne. Sitä hän ei myöskään siedä näissä lavertelijoissa ja synkkyyksissä. Ja joidenkin ilo valottaa hänen varjojen silmänsä piloille: häiriöön. Realismiksi naamioituneeseen pingottuneeseen kuvaan.

Liian homogeenisia ovat nämä ihmiset hänelle. Hän näkee heissä liikaa itseään, mutta valheellisena, toljottavana, minimaalisen mikroskooppisena yrityksen tummana tuhkana. Vaikka hän itse on valheiden puhdas illuusio: suuri varjojen leikin totuus.”

Ohjelmia avautui näkökenttään. Temasiuksen sormien liikkeessa nopeasti kirjainten pinnalla. Meni muutamia kymmeniä sekunteja, niin hän oli asettanut foorumiin, joka tällä kertaa oli suuren elokuvakerhon foorumi, viruksen kaltaisen ohjelman. Se sisälsi muutamia visuaalisia luomuksia. Koiran pään, joka irvisti itsensä nahkansa ympäri, muuttuen suureksi vanhaksi elokuvakameraksi. Tämän animaation hän oli saanut lahjaksi Manokselta. Tietenkin käyttöön tarkoitettu pikku elementti.

Kerran Temasis oli hakkeroitunut erään kansainvälisen muotifirman koneistoon. Luoden monta tuhatta paitaa joissa luki: **Aidosta ihmisen nahasta revittyä kulttuuritietoista propagandaa.** Hän oli aiheuttanut lisää vaivaa sijoittamalla mainoskatalogiin

kuvan paidasta.

Eivät ne tietenkään koskaan tulleet jakelupisteisiin, netissä mainos kyllä näkyi. Mutta jostain olivat iltapäivälehdet saaneet kuulla huhun että tällaista oli tapahtunut. Firma tietenkin voivotteli suurella sanalla joutuneensa: "tietokonerikollisen uhriksi".

"Bisnesmaailma on herkkä idiootti. Heidän oivallinen selviytymisen lahja on se, miten he osaavat suuttua totaalisesti heitä vastaan nousevista epävirallisista pikku syytöksistä. On mysteeri, tietävätkö he mitä he tekevät. Heidän ja poliitikkojen naurettava vihan kiihko on suuri osallistuja maailmankuvien vääristymien syntyyn, joita informaatioksi kutsuttu luo. Kansanhuvien mainostaukona toimivat valtioneuvostot. Paperilinna on syntynyt. Prinsessa ja prinssi tanssivat katalogien ja mainosten seassa. Salakavalasti naiden maailmanhengen kanssa. Sulkien siltä silmänsä, antautuen valoon."

"...kansan eurooppalaisen identiteetin Amerikan ihailu, salaperäinen kuvaan syöksy. Se on aiheuttanut oksettavan kiiltävän ja irvistelevän idioottimaisuuden porteilla keinuvan poliittisen mielenlaadun, tämän kuvan siis."

Kaliotos oli puhunut pitkään jostain. Temasis hieroi itsensä ulos keinoitekoisesta maailmasta.

"Hei, Temasis, onko liian aikaista tunkeutua labyrintin labyrintteihin?"

Temasis havahtui. Hän katseli heitä hetken.

"En minä tiedä. Sen on oltava sitten jotain sellaista mikä ei herätä panteistisiä voimia, jotka piruilevat tämän päivän yllä."

Manos virnisti.

"Okei, käy jos vedetään purppuraa. Muuten olen ulkona."

Temasis sanoi. Pian hän jatkoi: "Oppiumia tarvitaan myös, mutta

ennen kaikkea pimeitä valoja. Olemmehan me nähneet jo Violetin.”

“Purppuraa siis. Juopa kaljasi, minä etsin käsiini jonkun kouruttajan.” Manos lähti lepattavine silkkihousuineen terassilta väkijoukon sekaan.

Pian alhaalla. Hiljaisen betonikulman ja itseään ohjaavien liukuovien luona. Temasis, Kaliotos ja Manos, shakkiruutuisen katon alla. Se johti erääseen pelihalliin.

Parkkihallista oli tullut lintu heitä tapaamaan. Se vihelteli ja räpytti tiheästi siipiään avautuvien liukuovien takana.

“Tässä on riittämiin kamaa koko päiväksi. Purppura tuoksuu muulta kuin väriaineelta. Katso Temasis tätä!”

Manos imaisi nenäänsä huomattavan annoksen. Kun yksi teki, kaikkien oli seurattava perässä.

“Viuh! Älkää unohtako pestä nenäänne. Tämä huume on kuin jumalten ironia, sen väri saa poliisit ilkeiksi.”

Temasisen oli otettava oopiumia päällekkäin. Hän piti tästä kokteilista. Liika purppura yksin teki katalan, kuin liitoksistaan pois lipsuvan, ärsyttävän nopean todellisuuden.

Lintu näytti äkkiä viestintuojalta. Se oli jumittunut parkkihallin tuulikaappiin. Temasis päätti irrottaa sen kohtalon toiseen, hän heilautti jalkaansa oven edessä; se aukeni. Lintu lensi saman tien rullaportaiden yläjuoksuun kadoten kerroksiin. Ehkä se löytäisi tiensä torille.

“Temasis! Nyt lintu löytää jonkun hikiniekän ja istuu hänen olkapäälleen kuin Fidel Castron.”

“Luulenpa että todennäköisyys käy enemmän sen paskantamisen puolella. Lennä rakkaani, lennä!” Kaliotos huiatoi teatraalisesti ilmaan ja otti pari tanssiahtavaa liikettä.

Temasis katsoi eteenpäin, kuin tyhjiyteen juuri tulvahtaneen maailmanlopun aikojen värikirjon sekaan. Se oli kerrankin täällä. Rauhallisesti hymyilevänä, pysähtyneenä, kuin peilimaailma.

“Mitä me nyt tehdään?” Hän kysyi ilman äänenpainatteita.

”Sielun vallanhalu on eräänlaista verhoa. Todellisesti joku haluaa vain silkkikankaisen tajunnan, jonka todistaja hän näyllään voi olla. Valta maailmassa on suuruuden harha. Kaiken liikkua kuitenkin massiivisempana, rakkaudellisempana ja merkityksellisempänä unimaailmassa. Mutta hereillä ihminen tahtoo nousta tai laskeutua, luoliinsa hän haluaa. Niille antautuen, ehkä niitä halliten.

Sinne muiden repäiseminen on mahdotonta. Mutta jos hän saa muut omiin luoliinsa, näyttää heille tanssinsa salaisen kätkön tien kirjaimet. Hän on todellisuuden mestari. Kysymys saa kokevan vastauksen vasta luolissa ja peilimaailmassa. Kysymykseen: mikä on todellisuus.”

Hahmot laahustivat värikkäiden ilmiöiden seassa. Ihmisten kantautumattomissa. Sisällä siellä missä salaisuus iski salamoita.

“Montako kerrosta on manalassa?” Kysyi Manos.

Temasis katsoi häntä. Manoksesta hän näytti hieman liikaa silmiltä. Hänen silmiensä sielun peili oli sulkenut itsensä toiseen todellisuuteen joka nyt vaikutti olevan yllättäen Manoksen ympärillä.

“Kerroksia?”

“Niin juuri.”

Temasis näytti vaeltavalta, hänestä ei voinut olla varma miettikö hän vai ei.

“Niitä on kahdeksantuhatta, jokaisen ikuisuuden ylä- ja alapuolella. Niillä on sarvia joihin tie päättyy. Etkö huomaa mihin me tulemme juuri, sarven päähän. Löytäkäämme sellainen kohta missä on pedon silmä. Ja huudettakoon sieltä maailmalle. Vain kaiun kuullaksemme. Nämä olennot haluavat pirunsa. Meitä he vihaavat, pirun todellisia luoja ja sielun veljiä.”

Kolme punkkaria käveli vastaan.

“Tuletteko te mielenosoitukseen?” Tutulta vaikuttava ääni. Epäselvä, välillä hattaraiseksi menevä, sitten tarkentuva tausta. Äänen lähteen, henkilön, itse ollessaan vain kuva.

“Mielenosoitukseen?”

“Se liittyy koko ajan politiikan kumoamiseen. Jengi alkaa olla hiukan kyllästynyt tähän vatvovaan eteenpäin matelemaan paskaan aikaan.”

Manos iski kulmakarvansa esiin muljauttaen silmänsä melkein ulos: “Vastustakaa tällä kertaa siis aivan kaikkea. Meillä on oma mielenosoitus meneillään, tässä kaikessa. Seuraavalla kerralla meidän osoituksemme joutuvat vastustamaan meidän omia saastaiseksi tulleita sielujamme, jollei pankki räjähdä ja pian.”

Punkkarit jatkoivat matkaansa tyylikkäänä, vahvana näkynä. Temasis kaipasi juuri tätä. Vahvuutta. Maailma oli niin heikko. Panteistinen kiiltokuva.

“Mikä asettaa turhuuden eteemme?”

Aikaisemmat ihmiset, meitä ennen eläneet. Osa heistä menetti toivonsa. Uuden ajan alkaessa toivo taas herää heihin. Tuo toivo; todellisuudessa vain tieto tapahtuvasta muutoksesta, liikuttaa maailmaa. Se on raikas ilma epäselvässä kuvamaailmassa. Se on myös demoninen kuva, sisällä siellä syvyydessään. Prosessi johon kaikki vanhat jumalat haluavat uskoa. Tapahtuma sarja johon luonto sijoittaisi voimavaransa jos osaisi.

Kohtalomme tummanvioletinsiniset hetket saattavat hyvin piankin esittää meille näkynsä haasteesta. Jota ei voi enää kieltää.

Ajan laskelma on ikuisuuteen uskova. Sen jälkeen se on helvetin pysyvyyteen uskova. Kaikki tämä vain sen takia, että eräänä päivänä oman luontonsa ja jumalten antamaa lahjaa; haastetta

ei otettu vastaan.

Otatteko haasteen vastaan?"

Manos, Kaliotos ja Temasis olivat purppuran ja keltaisen vivahteiden taivaan alla. Aamulla sade oli laskeuttanut paksun ilman maankamaralle tomuksi.

Katu kaarsi suurien lasia ja raskasta kiveä kantavien rakennusten lomassa. Ornamentit ja patsaat lymyilivät korkeuksissa. Liikennevalot pidättelivät autoja ja raitiovaunua. Niiden painautuen maailman sisään kuin tunneliin, kiihtyvällä vauhdillaan, vapautuessaan vihreän silmän ilmaantuessa. Jättäen irrallisen äänen leijaillemaan ylös korkeuksiin.

"Tällaisena aikana... kristinusko yrittää nyhtää tahtoaan läpi. Se hyödyntää ihmiskunnan asettamaa tuhon porttia. Vittu, mitä noilla ihmisillä on mielessä!"

Manos kiikaroi eteenpäin.

Pilven peittäessä heidän yläpuolellaan auringon, asettaen varjon koko keskikaupungin päälle, Temasis vastasi: "Panteististen voimien uusi etiikka on jo täällä. Heidän nuoruuden lähteessä kylpenyt eurooppalainen kirkkomystiikka yrittää anastaa tulevaisuuden. He itse rakentavat teknovuohensa, vääristyneen keksintönsä, korkeimmaksi maailmanlopun viisaaksi."

Pian hän jatkoi:

"He antavat meille meidän loppumme ajan ja uskovat tähän kohtaloon. Korkealla taivaassa he tuomitsevat ihmisen dynastisesta kirkkontornistaan. He pitävät yllä lopun ajan myyttiä, uskoen tai uskotellen vain parannuksen tekijöiden pääsevän lopulliseen jumalan valtakuntaan."

Kaliotos oli vihdoinkin saavuttanut oman taivaansa ilman tuskanharjaansa. Hän mutisi jotain ja sanoi sitten: "He jumalansa toivat, he lopun ajan loivat, ja he sen lopuksi pyhittävät!"

Kävely sujui kuin hiljaa vyöryvän maan työnteiden kautta. Se toi heidät narsisseja kasvavaan kulmaan. Joku toitotti ilosanomaansa leninki päällä. Kuin viiltävä veitsi, hänen kielensä riuhtoi ihmiset alastomaksi. Uudenajan ruhoiksi heitä sanoillaan kastaen. Ihmisiä oli paljon. Tuollainen huuto ja paatos. Alkavan sairauden pesäke.

Nainen oli mikrofonin takana, korkealla. Edessään kotelo, jollaisen takana yleensä puheita pidettiin. Sen etupaneelissa oli suuri valkoinen risti.

Sanan jumala toistuessa kolme kertaa, kuin liian tiheästi: Jossain räjähti.

Maa järisi. Paineaalto lävisti ihmisten rintakehän. Se tuli vahvana, ehkä kolmen korttelin päästä.

Monet kyyristivät niskaansa, tietämättömänä, pelon vallatessa heidän valkaistuvat kasvonsa vasta hetken päästä.

Televisiokanavalla kuva haki syitä. Ruudun epäselvästä tarkentuvasta kuvasta syöksähti esiin taivaalla suuri savupilvi, joka hulmuten kasvoi.

Pienehkön torin, jolla Manos, Temasis sekä Kaliotos seisoivat uhmaten taivaan tulta, tunnelma oli jäätyneisyydestä sulanut tietoisuuteensa. Nyt ihmisten vilistäessä joka suuntaan, median horjumattoman kätösen säätäessä uutta kuvaansa.

“Kohti tulta? Haluuako joku nähdä aaveita?”

Manos ja Temasis katsoivat puhunutta Kaliotosta.

He lähtivät kävelemään savua seuraten. Matkalla vastaan tulevat kuhisivat kostomaista informaatiota.

He kävelivät. Edessä näkyen mies joka etsi kamerallaan katujen kuvaa. Naisen valmistellessa itseään mikrofoni kädessään.

“Tieto. Epätieto. Itsensä kumoava ihmisyyys

valloillaan. Jumalat antautuvat niiden varjoa kantavien myyttiin, jotka nostavat kätensä sitä keinotekoista valoa kohti. Kävellessä eteenpäin varastaen sielujen tyhjän katseen, omaksi ikuisuudekseen. Ja jatkavat eteenpäin, vielä sen jälkeen kun keinovalo on läpäissyt käden ja yrittää kertoa kuin tuon ihmisen luurangolle, mitä hän on tekemässä.”

He ohittivat kameran takaa. Tällä eeterisellä hetkellä Manos kolkkasi miehen joka sitä piteli. Nappasi kevyen suuren kameran käsiinsä.

Temasiksen valtasi tieto tilanteesta. Kaliotos teki ritarillisen eleen pelästyneelle naiselle ja sanoi: ”Suokaa anteeksi hävyttömyytemme, me olemme vain voimanne yllyttämät myrskyt. Käänny siis sinä tuulenpesä oman tuulesi mukaan. Joka nyt, anteeksi...vain lepattaa hetken, kotvasen. Sielujemme tuulen, tuon idästä tempovan mukaan.”

He lähtivät, tarkistaen taustaansa, kevyesti hypähtelevien askelten jälkeen juoksuun.

Räjähdyks oli pudottanut tiiliä ennen kulmaa, missä kamera avasi sielunsa kuvan räjähtäessä hiljaa avaruuden halki satelliittista satelliittiin.

Temasiksen sormet liikkuivat kuin aava haamu koko maailman kuvaa herjaten hänen koneensa pinnalla. Kamera odotti pilarin päällä hallitsijaa.

Kuva sähähti auki. Kaliotos seisoi keskellä tulen voittamaa katua. Hän katseli jonnekin, kuin kamerasta välinpitämätön eläin. Sitten hän käänsi päänsä kohti kameraa.

”Tervetuloa!” Hän hotkaisi sisään melkein koko ruudun. Kaliotoksen kädet leimauttivat tuleen kadun toisen puolen, iskeytyen typerän harkitsevasti toisiinsa.

“Tämä on sitten maailmanloppu? Vai?”

Manos hyppäsi ruutuun. “Miten olisi uuden ajan alku?” Hän sanoi.

“Voimme kutsua tätä jumalalliseksi raportiksi. Ahaa, siis liekkejä. Joku taisi räjäyttää pommin.”

“Kärsimättömien stressihormonien likainen valtakunta. Antautukaa illan viihteelle. Älkää hermostuko pikku paholaisista televisionne sisällä. Olettehan ennenkin ahmineet väkivaltaa sisääne.”

Temasis tuli kuvaan nojaten molempien ystäviensä harteisiin.

“Varokaa iltaa. Sillä ilta tuo mukanaan varjot. Kameran säteilevä henki etsii syitä helikopteristaan. Rauhallisesti voitte juoda kuppinne tyhjäksi. Maailman moraali ei ole ennenkään viihteestänne kärsinyt.

Valo jota vaaditte köyhimmille sielujen pitävän yllä. Se valo jonka haluatte ottavan syylliset kiinni. Sen valonkantajat, median velhot, pimeään markkinat. Ironisoimassa tyhjään. Katsokaa meitä! Me juhlimme tulevan sarkasminne kaatumista. Tämä päivä on Khimairan. Tämä yö on pimentyvän ja syttyvän demonin sydämen yö.”

Kuva sammui. Pimeys valtasi muutamaksi sekunniksi koko maailman televisioidet. Sitten räjähti tuhansien kanavien, hitaasti änkytyksestä ja papatuksesta täyttyvä verho, kerros kerrokselta ääneen.

Labyrintin salat

Se mikä virtaa ei koostu liikkeestä. Se elää ja saa voimansa
hiljaisesta, sisällänsä katsovasta :

Sireenien ääni kantautui kauas. Metrotunneli oli vanhalta öljyltä
löyhkäävä. Sen päällysti kemiallinen viettymys, uusien pleksien
haju.

Kameraa selässään kantavan varjo, matkalainen. Maastaan
karkotetut. Kulkivat peräkkäin kohti mustaa tunnelia.

"Me todella suututimme sen varjomaaailman, jota
mellakkapoliisi repii mukaansa. Lain koura.
Maailmanlaajuisen turvallisuussäikeen, joka
uhmaavana otsana pimeässä pohtii
systemaattisesti.

Valtion raja ja mitta oli nyt katkuinen tuuli
länteen, tekopyhänä pyyntönä. Meitä etsittiin.
Mutta tuolla pimeydessämme me tiesimme kantavamme
soihtua, viimeisten shamaanien tulta. Me emme
tunteneet häpeää. Vaikka tiesimme olevamme kyllä

sielumme pohjalla; suuressa ajattomassa
autiomaassa, yksin.”

Metrotunnelin alla kulkivat anarkististen vastarintojen sotaiset
pienkaupungit. Turvapaikkaa etsien Temasis oli johdattanut heidät
tänne. Arvaamattomien ovien taakse.

“Punaisen viivan graffitin jälkeen...oikealle. “

Muut kuuntelivat hänen sanojaan.

Temasis tutki pimeässä umpikujaa johon he olivat kääntyneet. Ovi
oli lukossa. Ovi siinä oli.

“Jos enkelimme Aregi on vielä elossa, hänen pitäisi olla tämän
takana”

Temasis koputti metalliseen oveen, joka näytti vääntyneeltä
pimeän helman läpi, oudosti rytmittyvän paketoituvan äänen.
Kesti hetken. Sitten ovi aukesi raolleen.

“Nuoruusikäsi salainen piilopaikka?” Kysyi ääni.

“LSD” sanoi Temasis. Ovi aukesi kokonaan.

Kymmenen minuutin sokkeloissa vaeltelun jälkeen he ryömivät
vielä monta sataa metriä tiheässä kuivuneessa viemäriputkessa.

Lopulta he saapuivat suljettujen ovien taakse,
kuudenkymmenen metrin syvyyteen kaupunkitasosta. Betoniseen
huoneeseen, jossa oli levällään nopeasti mukana liikkuva pieni
tutkimuslaitos.

Aregi, sanoi valon hohtaessa hänen pyöreistä silmälasista:
“Totisesti te räjäytitte ajan. Saatatte olla maailman etsyimmät
miehet tällä hetkellä. Pommin asettaneet jäivät kakkoseksi.”

Hän kääntyi, hartiat rennosti maata kohti hieman pudoten,
sanoen vielä: “Te aloititte sodan. Kai teillä on syy siihen? No älkää
hätäilkö, minulla ja monilla muilla on...Voitte nukkua tuolla,
nurkassa on retkipatjoja. Huomenna, eli yöllä katsotaan mitä
maailma teiltä haluaa.”

Kun Temasis, Kaliotos ja Manos nukkuivat. Aregi kävi katsomassa heidän vieressä olevaa kameraa.

“Kai te poistitte lähettimen...juu. Hyvä pojat.” Hän meni työnsä eteen kannettavalle ja syventyi.

Unessa Temasis käveli ostoskeskuksessa. Hän näki kauniita naisia, joita hänen viettinsä yritti valloittaa.

Myöhemmin hän huomasi jonkun varastaneen hänen passinsa.

Suurelle tummatilaiselle rakennukselle päätyen, joka sijaitsi jossain keskellä maata, tummien havupuiden kaupungissa, hän jutteli huoneessa poliisien kanssa.

Hänen passinsa oli skinheadin hallussa, jossain. Poliisille, jollekin arvolle, lihasmassaiselle miehelle, hän esitteli syyttömyyttään.

Paikka oli suuri vankila.

Tämän skinheadin ystävä, skinhead hänkin, jutteli Temasiksen kanssa. He päätyivät takahuoneeseen jossa oli laivan kansi, keskellä rauhallista pimeää.

Oli kai nousemassa talvi.

Surullisen totuuden kerrottua Temasis sanoi tunteidensa johdattaen häntä: “...siinä mielessä, miten hän ajatuksiaan seurasi hän oli oikean mies. Ei hän ole tehnyt mitään paha, omalla tavallaan.”

Skinhead vaipui silmissään suuren tunnetilaan. Kaihoon ja pitkän ymmärtämättömyyden, yksinäisyyden täyttämään hetkelliseen valoon. Hän halasi Temasista.

Sivoussa tupakkaa piipusta tuprutteleva isorakenteinen, kulmikkaan pään omaava poliisi, joka oli auttanut Temasista sanoi hänelle läheltä: “Jos näet Skinheadin ja näädän; tapa hänet.”

Pian, pitkän ajan kuluessa. Temasis tuli valkoisen metsän siimeksessä luolamaiseen tilaan, jossa oli keskellä puunrunko.

Jäätä, lunta ja peilaavaa jäätä oli joka puolella.

Puunrunгон päässä hän näki tuon miehen, jonka mustavalkoisen kuvan hän muisti. Hän oli matkansa kuluttama. Silmät sisällä päässä. Hänen vieressään oli näätä.

Temasis oli pian mielensä horjahduksesta rungon sivulla, alapuolella kovan jään päällä.

Siellä hän näki noiden kahden lähenevän. Enkelten laulu kuului korkeuksista. Temasis kaarsi katseensa ylös tippukivimäiseen sekä peilintasaiseen jäätikköön. Temasis polvistui kuin puoliksi syvästä kunnioituksesta, puoliksi tahtomattaan.

Sitten hän nousi ristiriidassaan, jonka oli täyttänyt tieto, huutaen: "Ei!" Sen kaiuessa. Jotkin lait saivat skinheadin kautta Temasisen puolisokeaksi; hän näki vain varjoisia valkoisia, puhtainta tuhkaa olevia kuvia. Skinheadin roteva ele edessään. Sitten hän vaipui ja näki kristallisoituvan geometrisen kuvion joka edelleen oli puhdasta kaiken synteettisen kokemuksen jälkeen. Hän kieltäytyi tästä loppuansa lähenevästä täydellistyvästä kuviosta, viimeisestä enkelistään.

Temasis avasi silmänsä ja näki telekineettistä, kuin piirroselokuvissa käytettyä vibraatiota, joka suureni kohti kolmatta silmää. Se katosi hetken päästä.

Temasis nousi polviinsa nojaten. Huume oli jo kauan sitten lopettanut vaikutuksensa. Hän jäi miettimään, pimeässä.

Aregin oli nukkunut puoli tuntia, hän oli ollut väsynyt. Jonkun oli valvottava. Hän nousi ensimmäisenä virtuaalilaseihinsa sukeltaen: Maailman tila oli pingottunut; arvaamaton. Yhden hakkerin hetkellisellä ajan varastamisella oli käsittämätön vaikutus nimenomaan vastarintojen piirissä. Soitu oli sytytetty. Mitään muuta ei tarvittukaan, kuin sääntö joka valjastaa yhteisen eteerisen ilman.

Temasis tuli Aregin selän taakse. Aregi vinkkasi häntä

sokeudessaan pistämään visiirinsä kiinni tietokoneeseensa.

Näin tehtyään molemmat jäivät hiljaisesti tuijottamaan pimeyksiin. Keinovalomaailmaan, jonka informaatio kulki verkkokalvon pinnalla, rivi riviltä paljastuen.

Oltiin uutisoitu paljon siitä, miten informaattorikollisuus oli päässyt kopeloimaan maailman niin tasaista sielua.

Aregi viittasi seuraavaksi avaamaansa linkkiin kursorilla. Sen avautuessa tulivat eteen kuvat mellakasta videokameran kuvien muodossa, sitten kuvausta myöhemmin paikan päällä.

Los Angelesin yön oli täyttänyt kosmisen räjähdysen tapaan sähköinen pyörremyrsky tietorikoksineen. Itse mellakka oli sissitoiminnallinen isku. Uutistoimittajan selittäen taustalla sen olleen ajallisesti lyhyt. Harvoja oli saatu kiinni.

Kuvat kertoivat hiljaa hiipivän pedon luolista. Muutamia ikkunoita oli pirstaleina. Suurimmaksi osaksi oli kuitenkin vain spraymaalein maalattua katukuvaa. Viesti oli selvä, kamera kuvasi yhtä pitkää tagia pankin seinässä:

“Martyyrien palaessa rovioillanne. Meidän aikamme silmä kelluu valtanne veressä, sitä myrkyttäen. Vallan aika on annettu toisille jumalille. Yö on saapunut. Sananne soivat koneenne sisällä. Niiden katku terroriamme vasten saa verenne kiehumaan kylmiöönsä, koneenne ohjukset lähtökäskyn. Se saa myös silmämme toistamaan katseensa.

IKUISUUDEN SILMÄ

”

Viimeiset kaksi ja puolituntia olivat kertoneet, että maalliset iskut olivat vaeltaneet auringonvalon varjoisalla puolella. Siellä missä yö oli edennyt, siellä oli anarkia kulkenut.

Pian heräsivät Kaliotos ja Manos. Vesikanisteri tyhjensi hetken ajan.

“Mitä luulet, oletko sinä ottanut paikkasi Temasis?”

Neljä istuivat lattialla juoden kahvia.

“Luuletko että aika tarvitsee sanojasi, vai haluaako se sinun sulkevan silmäsi, vaipuen uneen. Muiden jatkaessa.” Kysyi Aregi. Temasis jäi miettimään.

“Kysymys koskee nykymetafysiikkaamme, sitä tarvitsemmeko me johtajia. Sillä sinusta tulee sellaisen varjo, jos etenet Khimairasi kanssa tuntematonta polkuasi.” Areginin puheessa oli tasainen käheys, joka pehmeänä kulki tilassa, jonka reunoilla vesipisarat pitivät ääntään.

Temasis avasi katseensa: “Tuohon on mahdotonta vastata, vastaan silti: aion edetä, koska etenemisestä on tullut luonteeni. Etenevä on sielun matka. Se ei voi jättää kesken työtään minkä se on aloittanut.”

“Me siis tarvitsemme myyttisi?”

Temasis oli hiljaa.

Manos sanoi tästä pian: “Eikö vanha taru ole meille opettanut, ja elämämme, että kaikki mikä tapahtuu ympärillämme ajan nousevana henkenä tapahtuu joka tapauksessa. Silloin kun kyse on jumalista. Sen mukana kulkevat sen suurimmat henget, sielut, tai eivät.”

Arregin katsoi lasiensa takaa himmeällä kurtistuneella katseella: “Te uskotte jumaliin. Te todella uskotte jumaliin?”

“Ainoat varmat jumalat, elävät varjojen ja kuvien kääntöpuolella. Näistä voi saada tietoa, kokemuksena.

Heille ei kadotus ole koskaan tullut vastaan, eikä sanan ole tarvinnut tuhota heidän sisustaan. Koska se ei kykene siihen.

Sanattomuus on eläimessäkin. Ja kuka voi repiä

maailmasta valot ja niiden salakätköt; varjot.

Toiset jumalat: sanan haavan avanneet Atlantiksen korkeat voimat. Kerubit. Heidän läsnäolonsa on ollut pitkään kirkon alaista.

Heihin ei voi, eikä materiaalisen maailmamme sidosten takia, pysty luottamaan. Ennen kuin heitä seuraavat toukat ovat kadonneet äiti maan lehden pinnalta, eläimen luiden mössön seuraajien puhdistuessa sielunsa uudesta toiveesta.”

“Re:Kävele kohti kuolemaasi. Ilman heitä ja ilman marttyyriin eleitä. Näin saavutat omasi. Näin saavutat minut. Sinut unohdetaan ilman sydämen ylimääräisiä lyöntejä. Älä pelkää kuolemaasi. Älä unohda elämääsi. Näet minut. Jos et näe. Maailmani jää elämään jälkeesi.

Katze, tuuli joka sinua silmäili veden päällä “

Temasis sulki koneensa. Hän oli saanut viestin saman tien kirjoittamansa perään. Hän tiesi Japanin kieltä jonkun verran; Katze se oli suihkulähteen tyttö.

Kamera makasi kulmassa. Kaliotos ja Manos tutkivat Temasiksen tietokoneella maailman tapahtumia ja radikaaleja foorumeita.

Temasis mietti synkästi aikaa. Hän oli syventynyt joihinkin muistoihinsa. Muistoihin unista.

Hän oli aivopessyt persoonallisuutensa eräässä unessa. Jotain tehtävää suorittaen. Hän ei ollut hän itse, vaan joku tumma. Kauanko oli vuosia tuohon tuhottuun aikaan?

Jonka taivaan katto oli niin hohtavaa pahuutta, punertavaa auringon varhaista laskua. Ja jonka kaduilla riistäytynyt näky kulki. Temasiksen kävellessä ennen sitä, kohti mustia jengiläisiä, joiden sielu oli tuon helvetin maailman viimeinen selviytynyt järki, sysinen poltettu aurinko. Nämä vahvat soturit näkivät hänen kauttaan jotain. Ja yhdeltä viillettiin kurkku auki. Tämä tapahtui

jengin sisällä.

Tuo näky; se oli paavin kaltainen mies, joka ratsasti roomalaisortodoksisissa uuden ajan vankkureissa. Mylvivän kaksipäisen silkinkarvaisen kiiltävän lehmäeläimen vetäessä tätä luonnotonta uskon elementtiä.

Temasis säpsähti hereille ajatuksistaan ja kysyi, hetken havaiten näkemäänsä huonetta: "Toimimmeko me rintamana. Vai toimimmeko me yksilöinä?"

Kaliotos sanoi: "Onko meillä valtaa toimia yksilöinä? Olemmeko me yksin?" Pian hän aloitti pitkän sepityksensä: "Maailma on jakautunut muutamaan kastiin: Uskonnon ja vallan olevan ensimmäinen, näistä ensimmäinen on aina todellinen valta; vuohiset, vakavimpana uhkana Pohjois-Amerikan valta ja NWO kuvaelma. Kuin hitaasti leviävä virus kristinusko ja NWO-vuohiset sulautuvat toisiinsa, uskomatonta kyllä. Itse kristinusko hakee panteistisiä teitä, muut uskonnot omaavat näkemyksen joka on meille tutumpi. Joukko psykoosi on valloilla, syventyykö se? Jatkuuko sota?"

Hän otti uuden asennon jaloilleen, Manoksen vilkuillessa pienen näytön edestä, lattialla.

"Sitten on nämä iki-ihanat internationaaliset natsimme, jotka ovat aina valmiita ottamaan myös komennon maailmassa. En rinnastaisi heitä suoraan valtaan.

Heillä on ollut mielenosoituksia ja julistuksia. Tämä on tietenkin taktikointia koska heidän vastavoimansa aloitti sodan, ja on muutenkin syyllistynyt anarkiaan koko planeetalla, jos nyt heidän tavallaan yleistetään individualismi ja anarkismi liikkeeksi. Natsit pyrkivät rauhaisaan maiden uudelleen politisointiin, valankumoukseen, saamaan kannatusta. On vaikea sanoa miten he organisoituvat, mutta kokonaiskuvasta voi pöllähtää esiin valkoisella voimalla jyräävä kristinuskon sekamuoto.

Kuten tiedämme, kaikissa Euroopan ja Amerikan valtiossa on

valkoisen vallan salaliittoja, tarkoitan myöskin kristillisiä. Jos nämä voimat aikovat hyväksikäyttää tämän päivän tilannetta, ne saattavat yrittää tunkeutua ihmisten elämään, uutena aaltona. Jos maailmasta tulee kaaos, ja Jeesus ja valtio heidät kuitenkin kieltää. He kyllä tarttuvat itse anarkiaa, todennäköisesti kuitenkin myös Pohjois-Amerikan saatanan palvonta kultin tukemana. Yrittävät anarkististen liikkeiden tapaan pamputtaa maailman omaan toivomaansa järjestykseen. Tosin tämä ei ole ollenkaan todennäköistä. Puolet maailman politiikoista on rasisteja ja kansa on heidän puuroa. He voivat jäädä odottamaan edelleen otollista hetkeä tai he odottavat sitä, että ihmisten mielet ovat kypsä heidän uuteen julistukseensa. Heidän valtaan nousunsa on joka tapauksessa tulevaisuudessa odotettavaa, saa nähdä kuinka kauan siihen menee. Mutta koska iskumme tuli sen verran yllätyksenä ja ajoissa, voisi sanoa että panoraama Uudelle maailman järjestykselle, ei ole vielä valmis. Ihmiset eivät sulata okkultistisia voimia arkipäivässään. Natsit siis pelaavat todennäköisesti kristinuskon säännöillä ja puitteissa.”

Kalios katseli mulkoilevasti ylös ja kerraten ajatuksiaan odotti kuin taivaalta jotain. Sitten hän jatkoi: “Ja myös, anarkistisen vastarintaliikkeen lisäksi ovat meidän kaltaiset kummajaiset sekä kaikenkarvaiset individualistit. Sekä Mustat pantterit, eriävine liikkeineen, ja kaikenmaailman moottoripyöräjengit, hip-hopparit ja kaiken kukkulalla seisoo: mielipiteistänsä sekaisin oleva perus kansalainen, joka kyllä useimmiten on sama kuin valtio. Ja yleiseen tahtoon niin varmasti taipuvainen hän on. Se on vahva voima.”

Hän nuolaisi kielellään huulia. “Mitä te oljotatte? Eikä saa unohtaa eri uskontojen, Amerikkaa sekä Kristinuskoa vastaan taistelevia ääri liikkeitä. No jotenkin näin yleistäisin koko maailman sakin, joka tällä riuhtoo osaansa tulevasta vallasta. Toivosta tai mistä ikinä.”

“Natsisaksa, kuten Antiikin Rooma, avasi aivan

omankaltaisen helvetinmaailman. Ruudin katkussa ja koneiden motorisoituessa, se näki visioita aikaan, jonka henki oli kuin kemikaalinen auringonpimennyksen alla marssia toitottava sydänkeskiaika. Sen vallantahto oli synkän Saksan sumussa pyörivä, vetten päällä kulkeva valtava helvetinkone. Kuin tuhansien yhteysalusten kokoinen, hitsattu panssarialus.

Tällaisena pimeänä näkynä se vyöryi läpi ajan päivänvalossa kehittyen saastaisuudestaan korkeampiin maisemiin. Se luopui synkänajan myytistä ja etsi toisenlaisia utopioita.

Jatkaen kuitenkin armottomana rasismin ajatusta, valkoisen rodun ykseyden kannattamisen muodossa.”

“Kristinusko on oma natsiuskontonsa valkoisilla lakanapeitteillään, sinänsä ollut jo kauan, muutenkin. Hyvin kauan. Tosin ei aina ihan rehellisesti asiasta kertoen.”

Aregi: “Et voi sitä noin yleistellä. Sitä on satayksi omaa tyyppiään tuota uskontoa.”

Manos korjaili hiukan: “Mutta kaikilla on sama jumala, sama taivas. Siinä he ovat yhdessä teknoajan ristinsymbolia kantava co-operation. Ainahan korkeimmat laskevat jumalansa voimiksi nekin hipit, joilla on vähän eri mieli. Ainakin kun ostetaan tällä sielunrahalla valtaa.”

“Jep.” Aregin sanoi typistyen.

Kaliotos sanoi: “Maailman järjestyksen okkultismi ja sen vääristymät on kuitenkin uhkaavampaa ja enemmän perseestä kuin pelkkä kristinusko ja sen vääristymät. Tarkoiton vääristymillä lähinnä valehtelua.”

“Käytännössä niiden välillä on portteja. Eikä aina voi olla varma. Yksisarvinen on seonnut.”

“Portteja helvettiin.” Kaliotos kysyi Manokselta. Temasis nosti äänensä esiin keskustelun ylle:

“Rauhaa ei tule koskaan tulemaan, jollei aikamme henkeä Khimairaa herätetä. Jollei villiintynyt musiikki pumpppaa seksuaalista vertamme. Jollei ihminen sulaudu hiekkakiven luolastoon, sinisen laguunin alla. Jollei Egypti tai Atlantis puhu taistelevan nuoruuden voimalla tuon antitradition opettavalla hengellä.”

“Meidän kameramme on meidän toinen kolmassilmä. Meidän kameramme lepää naisen sisällä. Se lepää myös näissä ympäröivissä, rakennetuissa jumalten kuvissa. Lotuskivistä valmistetuissa pyhissä koneissa.”

“Kuuntelevatko ihmiset?”

“Ne jotka kuulevat.”

Paluu noidankehään

Kopioituva maailman luonne saa aamukasteisen kostonsa, uuden aamunsa, jossa vallitsee totaalinen maanjäristyksen railo, keskellä kaikkea, pyhänsä halkaisten. Panteismi syntyy: auringon ollessa aina, inhon läpi aamun lähetti. Sivupyhän ollessa sähkön mielenkerroksia halkaiseva tila, luonnon brutaaliutta betoniseinässä tarkkaillen. Kaos.

Tarkkojen häiriöiden maailma löytää rauhoittajansa jalansijan suuresta uskosta, jota kollektiivisesti kasvava ilmapiiri laajentaa jokaisen omassa mielessä, tätä laajentaen. Joukkopsykoosi on syntynyt. Ja se luo nopeasti elementtinsä ympäristöönsä. Imien sisäänsä loputkin omat maailmat. Puutostilan häiriöiden ja niiden tasautumisen sekä tasaajien kautta:

Maan alainen alkoi liikkumaan. Jengit kerääntyivät salaisiin tapaamispaikkoihinsa. Viidakossa, jonka lait pitelivät ulkopuolisen poissa. Ainoassa todellisessa, kosteassa ja luita kolottavassa maanalaisessa, omat tunteet ja tieteet olivat kehittyneet neljäkymmenen vuosikymmenen ajan. Muuttuvana verkostona, joka päivisin tuntemattomana vaelsi suurkaupungin sisällä. Iltaisin

palaten säteilemättömään kehäänsä, tulen ääreen.

Temasis, Kaliotos ja Manos kävelivät Aregin takana selkä suorassa kohti kasaantunutta laumaa. Ihmiset olivat harmaita varjoja pienen valon reunoilla. Valon lähellä istui maahan kuvioita piirtävä Valiant.

Lähestyviä suunnattiin piikikkäällä vihellyksellä. Aregi vihelsi takaisin, keskustelun nopeasti jatkuttua ja saatuaan päätepiteensä. Oli varmistuttu ettei kyseessä ollut vihollinen.

Valiant nousi kaiverruksensa luota ja käveli tuntemattomia vastaan. Aregin läheltä nähtyään hän napsautti sormiaan ilmaan.

“Muistan kyllä, sanoit kaiken tapahtuvan noin, “jonain päivänä” sanoit, “jonain päivänä.” Sanottuaan tämän, Aregin viittasi päällään kolmen koplaan, joka hänen mukanaan vaelsi.

Valiant ei aluksi ymmärtänyt Aregin viittauksen tarkoitusta. Mutta ymmärtäessään ketä oli läsnä, hän sanoi:

“Khimairan lysti, hänen sielunsa syövereiden maalaajat. Hehän siinä ovat. Tulkaa, teidän on syytä näyttäytyä muillekin.”

Valiant käveli eteenpäin puhuen: “Tiesittekö että koko tuleva aika on nimetty tämän Khimairan mukaan. Cam-Eraksi kutsuvat tätä uutta nousevaa aikakautta ihmiset jotka sitä puoltavat, runoilijamme.”

“Tässä on Temasis! Pimeiden voimien yllyttäjä, uuden aikamme kuoriutuvan perhosen mielen tietäjä. Ja hänen hulluutensa seinien takaiset voimat, Kaliotos ja Manos.”

Ihmiset ottivat hänet vastaan, itse tietoaan kantavina. Jokainen oli nähnyt myytin suun. Joka peilautui ajan tuhoutumatonta, kiiltävää pintaa vasten. Jokainen tiesi labyrintin. Jokainen tiesi myös pimeässä valvovan.

“Tuo teidän kamera. Saatko sen kautta yhteyden koko maailmaan?”

“Pienen säädön jälkeen.” Temasis jutteli Valiantin kanssa.

Polttopullo kilahti toinen toisensa jälkeen maahan pystyyn etäämpänä.

“Satelliitteihin ei ole kovinkaan vaikea päästä käsiksi tällaisen koneen kautta. Se sisältää itse kompaktin tv-aseman. He kyllä sulkevat aina sen taajuuden jota käytetään. Mutta se on aika pieni murhe, sitä voi säätää helposti.”

Friamin. Musta skorpioni. Haavoittumaton anarkistisen maailman legenda. Saapui paikalle kertoen:

“Oleellisin aika on viidentoista minuutin kuluttua. Poliisit ja vartiosto jättävät rauhaan seuraavaksi yllämme vellovan Samiran aukion.”

Valiant virkistyi: “Ja pakotie on tarkastettu?”

“Siellä on Amerigoz, hän raportoi juuri kaiken olevan kunnossa.” Aregi puhui Temasikselle: “Tein nukkuessasi erään merkittävän parannuksen kameraan. Sitä voi käyttää melko huoleti. Se vaihtaa satelliittitaajuutta joka kolmas sekunti, muodostaen liukuvana uuden yhteyden. Tämän kuvaamansa viestin se kuitenkin pakkaa takaisin lähdesatelliittia käyttäen yhdelle tietylle kanavalle, jonka voi itse päättää.”

“Joo. Ajattelinkin että teit sille tämän. Sen olinpaikka oli laskettavissa vähän liiankin monella keinolla. Ei siis enää laajakuvia? Nyt meillä on oma kanava. “

Kirkontorni kohosi taivaalle. Gotiikan ajan kuvaelmat ja katedraaliset muodot eivät antaneet yölle muuta lepäämissijaa kuin kovertavan, kylmyydellään polttavan rintansa.

Viemärinkansi liikahti. Ulos alkoi ryömimään hahmoja. Kirkon puisto oli vielä sisuksiin ahmaisevan lämmin. Valiant katsoi ensimmäisenä mitä edessä oli. Sitten lauma lähti pomppimaan, ensimmäisten joka suuntaan katsellen. Kohti kirkon ovea.

Kirkon hälytysjärjestelmä räjähti ääniin, jotka vääntyvän oven avautuessa kantautuivat holvien seassa suurta kupolia kohti sitä kierrellen.

Torni vallattiin pian tämän jälkeen. Valiant ja Aregi lähtivät kohti läntistä siipeä. Kaliotos avasi kameran ja aloitti kuvaamisen:

“Jumalan omistuksen takaisissa voimissa piilee aina salaisuuksia joita kaikki eivät tiedä. Tänään valitsette oman käsityksenne maailmasta. Maalaako sitä vielä tuhotyön ikonivoima? Sen valitset sinä. Palaako kirkkonne, tunkeutuuko pyhä voima meitä saalistamaan? Ajatuksesi syödään rautasarvisten rakennusten ja ihmisten vetovoiman, heidän pysähtyneen mielipiteensä tiedon karismalla, jos ei muuten. Ole siis uusi tietäjä. Ja kiinnostu kuin Columbuksen poika meidän luontoretkestämme kirkkonne sisuksiin.”

Temasiksen esittelyn jälkeen hän käveli kamera seuraten länsisiipeen. Jossa odotti avattu salaovi. Puoli seinää roikkui irrallaan.

“Kas. Ovi taivasten valtakuntaan.”

Kaliotos avasi kameran lampun. Kiertoportaat paljastuivat edessä ja matka tunkeutui syvyyksiin. Pian oltiin jo tuntemattoman syvällä. Kirkon alta paljastui loivia, yllä makaavaa maata piteleviä holveja. Koskemattomia lokeroita, joita kuvan henki välitti. Hautoja.

Pitkän suoran käytävän jälkeen käännyttiin ja piti vielä työntää sivuun yksi edellä kulkeneiden vandalisoima teräsovi. Sen takaa paljastui suuri kirjastohuone.

Valiant, joka oli Areginin kanssa huivintakaisissa sieluissaan, luki kirjaa kauempana kameran saavuttaessa häntä.

“Kas tätäkin, kirkko näyttää säilyttävän paljon tietoa sydänkeskiajan saatananpalvonta riiteistä. Ja kas, kokonainen kokoelma kirkkoherra Rumana Valentinin harjoittamista saatannallisista rituaaleista. No hyvä kysymyshän on, ovatko nämä saatannallisia juttuja ollenkaan. Ainakaan kun kirkko niitä näyttää harjoitelleen. Älkää sanoko meille että nämä ovat

tutkimusmateriaalia puhtaalle uskolle. Kas tässä, salaisia mantroja, paksu teos. Käsittelevät toisen ihmisen hallintaa. Ei tällaista pitänyt olla. Tämä on mustaa magiaa.”

Aregin toi toisen kirjan kameran eteen, käännellen sen hiljaisia ohuita sivuja.

“Melko paljon tietoa pakanallisista uskonnoista ja niiden vallanpitäjien salaisuuksista. Kehityskelpoista materiaalia uudelle puhtaalle profeetan proteesille. Teidän nyky maailmanne salamatruesille.”

“Emmeköhän me ota haltuumme tärkeimmät kirjoitukset, luulen että meidän jumalamme pakottavat, veronpalautukseen.”

Manos ilmaantui kirjaston koosta häkeltyneenä tilaan.

Temasis asetti molemmat kätensä omille hartioilleen ja kuva sammutettiin.

Sissien heitellessä kiinni hitsatun oven suulle pyrkiviä poliiseja polttopulloilla, kirjastosta kuljetettiin monia salaisia teoksia maanalaiseen luolastoon.

Aika kävi vähiin hetki hetkeltä ja lopulta peräännyttiin, Amerigozin käden lyödessä jokaisen sisään viemäristöön. Joukon jättäen sabluunan läpi valeltuja merkkejä kirkkoa kannatteleviin pylväisiin ja kaoottisen poliiseja parveilevan ulkomaailman taustalle.

Helikopteri kuvasi kuin suurta symbolia, kirkkoa, jonka mahdin; kokemansa vääryyden muodossa, epäselvä kuvakin välitti monien ihmisten odottaviin mieliin.

“Kaukaa luolastansa saapuu villi ihminen. Hän tarrautuu kaisloihin kävellessä kohti avautuvaa vettä. Hänen nähdessä likaisen liejun vaahtoavan. Ja sudenkorenon toukan pesivän mädäntyneen kaislan sisällä. Tuo haju ja irstas kuva siirtyvät hänen sielunsa syövereihin tuleviksi painajaisiksi. Luonnon kone on tarrautunut

häneen. Jumalallinen on saanut vastustajansa. Häiriintymä on omannut itsensä viholliseksi, mutta niin lähelle se tulee. Niin lähelle, katoamatta.

Kristinusko on kuvansa peilimaailmassa vaelteleva henki. Joka pyhän vaeltavalla, kaiken tasaavalla aallolla, taistelee omaa petoan vastaan; luomustaan maailmasta. Raadollisuuden se on pistänyt sisäiseen pannaansa, tehden siitä mieleensä kuvia. Kaikessa se näkee saatanansa. Tuo uskoja. Ja hän haluaa demonisoida hänen vastakaikunsa. Saatanan voimaksi. Jonka hän tuntee suurimpana pelkona. Aaltona, oman hitaasti vyöryvän mahtinsa; ajan seassa usein niin kuvaisana, pedon väreistä koostuvana seksuaalisena voimana.

Tämä alkuperäinen maailmanlähde on sensuroitu kirjallisuuden taakse. Varjot, ovat kadotettu normaaliuden tunteissaan pyörivään häpyyn. Sen ei haluta olla ihmisessä läsnä. Sillä sen vallassa olevaa ihmistä; ei todellakaan hallita.”

Pelottavin osuus oli ollut vasta edessä. Ei voinut tietää kuinka hyvin viemäri oli otettu saalistajien, poliisin valtaan. Mutta koska koko juttua ei osattu aavistaa; odotettiin enemmänkin kansallista katu mellakkaa, saivat Valiant ja muut hajaantua ilman vastarintaa joka puolelle alamaailmaan. Kuitenkin vasta puolentunnin päästä oli selvää että poliisi ei nuuskisi perässä. Ongelmana näillä maailman vartioijilla oli se, että he eivät tunteneet viidakkoa yhtään niin hyvin. Sen ansa olivat itse sissit, jotka osasivat vaistomaisesti panna nalkkiin pienen ryhmän poliiseja.

Suureen ryhmään oli vaarallisen lähelle tultuaan varauduttu mukana kannettavalla järisyttävällä robottikonekiväärillä, joka oli oivallinen puolustusmekanismi pitkillä ohuilla käytävillä.

Poliisit tiesivät mikä oli laki; sissitoimintaa ei kyennyt pysäyttämään, ja he eivät halunneet panostaa tämän järjestön

mahdottomaan tuhoamiseen. Miehiä menisi paljon enemmän kuin sissejä. Valtapolitiikkaa vastustavien sissien olemassaolo tiedettiin, mutta heitä ei nähty vallankumouksen tyyliensä uhkana. Ennen näitä päiviä.

Saavutuksestaan vedenpisaroita juhliessaan, Valiant ja Temasis juttelivat pimeässä nojaten seinään. Kokoontumisen oli määrä olla tietyssä paikassa vasta kahden tunnin päästä iskun hännästä. Jos joku joutui kiinni, hän sai kertoa kokoontumispaikan, koska muuten häntä kidutettaisiin, mutta silloin hän lähetti salaisen viestin mukanaan olevalla lähettimellä. Kun tämä oli tapahtunut, jokaiselle ilmoitettiin automaattisesti uusi sijainti viidestä sadastakahdestakymmenestä eri vaihtoehdosta. Sama ketju jatkui jos toinen jäi kiinni.

Osuutta kirjasaaliista mukanaan urheilukassissa kantavat kävivät seuraavan keskustelun:

“Temasis, puhut paljon varjoista. Olethan tietoinen että kaikki varjokuvat eivät ole sitä alkumerestä nousevaa alkutulta?”

“Minä annan tämän asian runoissani aivan selvästi ilmi, mitä oikeastaan tarkoitat?”

“Tarkoitan vain, että minusta meissä elävä Khimaira on tavallaan Dinosaurius ajalta jo kotoisin oleva valo ja varjo. Heidän silmänsä tunnusti samoja näkyjä. Kaikki merkityksiä sisältävä on taas ihmiskunnan alkupuolella elänyttä mystiikkaa. Symbolit elivät tällöin jo omaa palaa jumaluudesta.”

“Tiedän tämän. Et voi kuitenkaan väittää etteikö nykyajan pimeä voima Khimaira, josta puhun, juuri olisi näiden kaukaisten elementtien voima? Ja tiedätkö sinä varjojen leikin, tuon oranssinhohtavan vanhan alkukantaisesta liikkeestä?”

“Haluaisitko kertoa?”

“Nämä kuvatukset etenevät maailmassaan kuin peli. Ne sisältävät ensimmäiset ja alkuperäisimmät ideat silmä silmästä

ajatuksesta. Tämän henki leikkii niiden kanssa. Kuitenkin niiden epätodellisuus on niiden sija ja niiden oma takainen summentava pimeytensä. Se saa aikaan sen, että henkilö joka etenee niiden viittomaan suuntaan noudattaa varjojen pelin ideaa. Mutta silmä silmästä ajatus ei ole vielä puhjennut goottiseen ideaansa.

Tähän varjojen maailmaan sinä olet yhteydessä, kun sinä olet yhteydessä matkallasi hohtavaan vanhaan pimeään soihtuun. Tätä pahuuden olemattomuutta, jossa suurin pahuus makaa, sinä tavallaan käytät. Se on kuin antimateriaa siinä suhteessa että sen syy ja seuraus logiikkaa kykenee jauhamaan paikoillaan. Mikään laki ei vuoda karmatylyisiin hyvän ja pahan maailman rattaisiin. Niiden syyhyn ja seuraukseen.”

“Ymmärrän. Tavallaan tarkoitat koko pelin idean kirjoja varjoilla, eikö?”

“Kun näet valveunia sinulle iskeytyvät monet nopeat yllätykset: aikasiirtymät; todellisuuden nopea leikkautuminen. Ääntä yhtäkkiä keittiössä. Tämä on pelin ääntä. Tämä on varjomaailmaa.”

Temasis kuunteli omaa hengitystään.

“Se on seurannut meitä yllätyksen ja sattuman muodossa, nykyisyyteen.”

Valiant kuunteli hiljaisia käytäviä. Hänen mielensä ei muodostanut yhtäkään harhaisaa mukaelmaa, jota hän voisi erehtyä luulemaan, tuolla pimeässä tallustavaksi.

“Dinosauruksilla” Temasis sanoi, “ei ollut monimutkaista symboliikkaa. Mutta jo linnuilla näitä näkyjä alkoi muodostua. Tämän takia hyönteinen ja dinosaurus on parempi tappaja; hän ei käänny mieleensä pohtimaan öisiä uniaan tai hetken merkitystä.”

Valiant tavallaan uskoi tämän, mutta mietti heidän juttujensa olevan hieman korkealentoisia, etäältä nimittäin kuului juuri kenkien kuminen äänähdys. Se ei ollut lähtöisin kenestäkään Jengin jäsenistä. Heillä oli tähän vaihteleva sääntö; tietynlaiset kengät.

Asettaen kätensä Temasisen rintaa vasten, varoittaen häntä

pysymään paikallaan, Valiant kuunteli tarkkana vesipisaroiden laskeutuessa kohti maata.

Hän syöksähti toiselle puolelle seinää, napsauttaen otsavalon hansikkaansa sensorilla päälle, ja nappasi otteella kiinni vieraasta, jonka hän totesi aisteillaan saman tien olevan hento ja pieni; nainen. Hän asetti hänet ilman vastarintaa seinää vasten.

Aisialaisen näköinen tyttö siristi silmiään valon tunkeillessa.

“Kuka sinä olet?”

Valiant suuntasi otsavalonsa kohti kattoa.

“Magnica” Sanoi varjoissa liekehtivä. “Tulen Peroianan viestinä, teitä kohti. Minulla on teille asiaa.”

Valiant mietti hetken. Sitten hän sanoi:

“Miten hitossa löysit meidät?”

Tyttö katsoi häneen ja avasi ensimmäistä kertaa silmänsä suuriksi, joita ne olivat. “Unia.”

“Unia?” Valiant sanoi.

Lohikäärmeen viivat

Toisille tultasyöksevä on paha, toisille se on pyhä. Joillekin se on tietämättömyyden sarjakuvamaailman itsetietoinen valokuva. Nämä filmit välittävät sen sielun. Mutta niitä on niin monta eri lajia:

“He aikovat kaasuttaa koko viemäristön.”

Valiantin silmät olivat väkivallan lumoavat. Hänen katseensa sai inhon ylleen.

“Kaasuttaa? Ilmeisesti tämä on yleisesti hyväksytty tapa kohdella luolaston asukkaita?”

Temasis katsoi puhunutta tyttöä, hänen oli oltava tuon näkemänsä tytön palvelija. Tuon puhuneen tuulen. Joka oli asettautunut hänen jälkeensä.

“Ei se mitään.” Valiant sanoi. “Onhan meillä kaasunaamareita. On kuitenkin häkellyttävää kuulla valtion uusista harppauksista.”

Tyttö sanoi: “Bella Di Maonda on vaalinut haltuunsa kaupunkinne

politiikan suurimman lohkon. Hän on mahdollinen tuleva kuningatar. Uuden maailman järjestyksen jäsen.”

“Tuo houkka. Äpärällinen olento. Uusnatsistinen kylmä kusipää.” Valiant kiroili. “Kyllä minä olen hänen puuhiansa kokoajan seurailut. Väitätkö että hän on tänä yönä tehnyt suuren läpimurtonsa; tavallisten ihmistenkin mieleen? Ja että Uuden Dysonian osa tässä sotkussa olisi niin valtava?”

“Unia.”

“Jaahas. Unia siis.” Valiant haparoi.

“Jokainen rikottu lasi. Niiden takana liikkuva voima. Se saa vastakaikunsa valtion silmien valossa. Ihmisten surkastuneissa mielissä. Joko kylmää tai lämmintä etsien, se muodostaa oman ikoninsa suojelevasta lohikäärmeestä. Täyttyen itse samasta savusta, kuin propagandansa kuva; pimeässä vaeltava varas.

Vallan piirissä, tämä kaikki on vain peliä. Mutta laiskojen henkien ja vallanpitäjien yhteinen poikuus on halu tuhota heidän tielle asettunut. Moni jää tiedottomaksi anarkistisesta mytologiasta. Moni syttyy vihaamaan. Palvelemaan lähintä lohikäärmettään. Suurinta lohikäärmettä. Julminta tulta.”

Noin neljänkymmenen minuutin kuluttua, kun tapaamisaikaa oli muutettu, koko Alpha jengi tapasi salaisessa piilopaikassa. Tornado oli ryhmänsä kanssa hakenut kätköstä; rautaisesta ruosteeseen jumiutuneesta hissistä kaasunaamareita.

Jokainen kantoi vyöllään tällaista. Niiden kaasusensorit laitettiin päälle.

“Meidän on syytä pysytellä niillä alueilla jotka eivät ole lähellä metrotunnelia tai muuta reittiä jossa ilma on nopeasti puhdasta. Näitä paikkoja tehovartioidaan kaasutuksen aikana.” Friamin

puhui kaikille.

“Kaiken kaikkiaan vaihdamme vielä kerran paikkaa, ja jäämme sinne.”

Kahden lähettinä toimivat tutkiessa tietä. Ryhmä lähti kävelemään pimeätä, käytävien ja ilmastointikanavien suurta sokkeloa.

Ohittaessa oudon tunnelman alla pitävän, patsaita reunoilla sisältävän vanhan huoneen, Magnica sanoi Temasikselle:

“Katze haluaa tavata sinut. Sinun olisi syytä lähteä Aasiaan. Siellä sinua ei salametsästettäisi kuin eläintä.”

“Siellä on suurin rintama. Luuletko että minusta on teidän piirissä enemmän hyötyä, kuin täällä.”

Magnica katsahti Temasikseen ja puhui: “Onko sinun hyvä hengittää tässä kaupungissa? Sinuun kohdistuu ylhäällä paljon vihaa.”

“Se viha ei minua saa hengiltä. Mutta tämän kaupungin tunnelma on solmussa. Sinänsä olisi mukavaa lähteä tuntemattomalle alustalle. Mutta voinko minä jättää minun taistelijan roolin paikallisuutta ajatellen.”

“Sirry sinne missä sinua kuunnellaan eniten. Ja jätä tämä kaupunki kuuntelemaan sinua, se kuuntelee sinua, etäältäkin. Ehkä se ymmärtää sieltä osan siitä mitä sanot.”

Kaasusensori aisti ilmassa jotain. Sen hälytyn äännähti. Friamin sanoi jonon ensimmäiselle asiasta ja laittoi itse naamarin päähänsä. Muut seurasivat aallossa mukana. Nyt he jäisivät odottamaan hetkeksi, varmistuen siitä että he eivät törmäisi kaasun asettajiin joita saattoi olla läheisissä metrotunneleissa. He tuskin lähtivät jahtiin, mutta ikävä heihin olisi tässä vaiheessa törmätä. Sijainti paljastuisi ja tulisi ongelmia.

He leiriytyivät kaakeliselle alustalle. Kylmälle kamaralle.

“Jumala ei hylännyt tarunsa profeettaa.”

Nykymaailman julmuuden lait taas suojelevat kainoa murhaajaa. Titaaniset seinät kätkevät sisäänsä vähän happea sisältävän tumman ytimen. Pedon silmät tarkkailevat siellä maailmaa.

Tuleeko se aika, jona ihmiset taas heräävät bruttaalille maailmalle sen voimaa palvoen. Koneen mahtia. Sairainta selvää voimaa. Koneen murskatessa sian osat muhjuksi. Se oli hetki sitten vielä tuolla. Sen silmät etsivät metallilta toista seinää. Eläin tietää aistiensa maailman. Valtavan koneen metelin ja leikkaavat raudat. Nyt se on kuollut. Nyt se on kuollut!”

Koska Uusi Dysonia oli kollektiivisalitajunnallisesti tarttunut puolijulkiseen fasismiin, tämä herätti samaa aatetta muissakin länsimaissa. Koko kaupunkia ei oltu kuunneltu hyvässä mielessä sen demokratian kukoistuksen takia. Nyt kun sen oli salakavalasti vallannut uusi aatesuuntaus, koko muu Eurooppa ikään kuin tunnusti itselleen sisältävänsä tällaisia ajatuksia.

Aatesuuntauksen pinnalle sieniä kasvattavat kehittymät saivat Uuden Dysonian nousevan vallan omaan kaihoonsa, ja ihmiset alkoivat kiinnostumaan uudesta asemastaan. Tänä yönä he olivat valinneet puolensa, asemansa uutena kuningaskuntana.

Ihmisiä tarvitsi vain vähän ohjailla oikeiston kovalla kuvalla. Kamera vangitsi pimeätä terrorismiksi kutsuttua vihollistoimintaa. Kirkko oli saanut tarpeeksensa. Loppujen lopuksi fasismin aate oli elänyt ihmisten mielessä monen kymmenen vuoden ajan. Venäjän valtakunnan olemassa olosta olivat kaikki tietoisia. Nyt se vain räjähti esiin.

Poliittisesti Amerikan ja Venäjän välillä ei ollut erimielisyyksiä. Salaa oli valtapiireissä toivottua että nämä valtiot kykenisivät yhdistymään ja murskaamaan Aasian mahdin. Tilanteesta tietoinen Aasia oli kuitenkin kehittynyt pitkälle sosialistiselle rakenteelle. Ja sen valtio ei nähnyt anarkistista toimintaa vihollisenaan. Se periaatteessa tunnusti itsensä maailmanlaajuisen

anarkistisen toiminnan kuningaskunnaksi. Tosin ei virallisesti, vaan anarkistien kesken symbioosi oli totta. Virallisesti maan osa oli sosialistinen; Suur-Aasia. Ja sen vallalla ei ollut mielessä mikään anarkismi, vaan valtion oma mahti. Symbioosi kuitenkin oli sille erittäin hyödyllinen.

Dilemma oli siinä; että voitiinko yhtä valtioita, jossa anarkismin politiikan hedelmät pesivät, syyttää näiden ihmisten suojelusta, koska anarkismi asui jokaisessa valtiossa itsessään. Syytöksen käytäntöön pistäminen vaati ensin anarkismin tunnustamisen sairaudeksi, sitten sen suojelemisesta voitiin alkaa lotoa syytöksiä kohti Aasiaa.

Maailemansota teki tavallaan tuloa anarkistien, tai kenen ikinä, aloittaman vallankumouksen siivellä. Valkoinen valta halusi nitistää samaan aikaan Aasian ja anarkismin. Niin halusi myös vastapuoli nitistää valkoisen vallan.

Kortit eivät olleet selvät katsoessa väkilukua. Valtioiden sisällä tapahtuva anarkistinen sissitoiminta oli erittäin toimivaa uuden ajan myytin maailman puolesta. Pelottavan oikeistolaisessa muussa maailmassa, kuin Uudessa Dysoniassa, oli jo tietoisesti pitkään yritetty tuhota sissitoiminta, ilman merkittäviä tuloksia. Tämän seikan julkistaminen puhtaana ei tullut kysymykseen. Valtioiden kirjo oli pistänyt miljoonia ja miljardeja, toistensa perään, siihen että anarkistinen toiminta oli saatu lokeroitua mahdollisimman paljon sanojen terrorismi ja tuhotyö alle. Ei haluttu tunnustaa monien valtioiden salaisia liikkeitä, sitä että Aasian hyvä tilanne tiedettiin. Sosialismin leimasta ei myöskään ollut Suur-Aasialle paljoakaan poliittista hyötyä. Asioiden kärjisty misestä toisaalta oli Aasiallekin hyötyä.

Kaasua ei oltu ilmeisesti pumpattu kovalla paineella sillä jo kolmen tunnin päästä kaasusensorit rauhoittuivat ja naamarit sai otettua pois. Jossain kuitenkin saattoi olla vielä taskuja joissa kaasua sijait si, joten edelleen pidettiin sama sijainti, liikkuminen

oli sinänsä turhaa.

Magnica kertoi Temasikselle hänen kysytyään: "Meillä on sukellusvene lähellä satamaanne. Jos pääsemme sinne asti, olet varmassa turvassa."

Temasis katsoi tovereihinsa; Kaliotokseen ja Manokseen, jotka etäällä, seinän vieressä, keskustelivat.

"Entä he?"

"Sinä päätät. Mutta ei heidän ole viisasta tänne jäädä."

Temasis käveli Kaliotoksen ja Manoksen luo sanoen heille:

"Lähtisittekö Aasiaan? Olisi matkalippu, nyt."

Temasisen selvennettyä tilanteen Manos oli sitä mieltä että; "totta kai" ja Kaliotosta vaivasi vain ajatus siitä että piti jättää surrealismin kaupunki. Tosin hän virkistyi ajatuksestaan todetessaan sen olevan pahasti saastunut. "Joo, lähdetäänkö heti?"

Valiant antoi käteen pienoiskonekiväärin. Toiset kädet ottivat vastaan singon. Kaliotos jäi odottamaan. Hän sai kahdeksanmillimetrinen Koltin.

"Naytänkö hyvältä?" Hän asetti rintataskustaan aurinkolasit päähänsä ja osoitteli aseella seinää kohti. Varjonsa tanssiessa.

Valiant sanoi: "Luulen että teette ihan oikein. Tämä kaupunki on liian sisäsiittoinen ymmärtämään teidän olemassaoloa. Nyt kun teillä on mahdollisuus, paetkaa. Ottakaa myöhemmin yhteyttä henkilökohtaisesti johonkin minun salapiirini postiosoitteista."

"Nouskoon Cam-Era! Sanoi Temasis jälkeensä, kolmen kävellessä Magnican perässä kohti sokkeloista alamaailmaa.

"Varokaa natseja! Heidän metsästyskautensa on päällä." Valiant huusi perään.

Sokkeloissa tiedettiin olevan ainakin kolme jengiä uusnatseja. Oli aina mahdollista, että heihin törmäisi.

Repuissa kolme tärkeää kirjaa, jotka osoitettiin ikään kuin

lahjaksi Aasian anarkisteille, matkalaiset ryömivät ilmastointikanavia, ylittivät vaarallisen siilon, etsivät tietään ulos sokkelosta. Magnica näytti tietävän täsmällisesti missä mentiin. Temasis oli kysynyt tästä ja saanut vastaukseksi unennäön taidon. Magnicalla oli kyky nähdä tuleva päivä unissaan, jota hän itse näin muokkasi.

“Tuon kulman takana me voimme joutua sotaan.” Hän sanoi.

Temasis oli pannut merkille käytävien sisustuksen ja tiesi siellä olevan Metrotunnelin.

“Näin liekinheittäjiä unessani. Sota kahden jengin välillä. Mennään tänne.” Magnica viitoitti tietä lyhyessä hameessaan.

Etäältä, tunnelista alkoi kuulua juoksuaskelia. Sitten räjähti konepistooli kaikuvaan rätinä.

Aseet valmiina, Temasis, Kaliotos ja Manos, seurasivat Magnicaa, joka näytti pelottomana vievän heitä läpi tummia lasilaattoja pursuavan käytävistön. Sen takaa paljastui hissikuilu ja portaat. Kauempana taistelu kiihtyi ja huudot kantautuivat vielä rappukäytäväänkin, heidän näin livistäessä vaaralta.

He tulivat hylätylle asemalle, johon ei kantautunut valoa mistään. Ikkunat oli hitsattu kiinni, samoin ovi. Järkevimmäksi vaihtoehdoksi Manos esitti ilmastointikanavan käytön. Niin he ryömivät kahden metrin korkeudella olevaa ilmastointiaukkoa pitkin ja saapuivat umpikujaan. Manos, joka kulki edellä, pyysi muilta tilaa ja potkaisi kahteen otteeseen metallista seinämää. Toisella kerralla se lensi ulos, kilahtaen maahan ulkoilman kajahduksen päästäen.

Kaikki jännittyivät ja Manos yritti tirkistellä oliko siellä joku. Ei ollut, mutta sataman vanhan osan öljyinen ja suolainen katku haisi. Vapaus, mitä se ikinä olikin, oli lähellä.

He kävelivät autiota vanhaa lastausasemaa pitkin. Tähdet loistivat kirkaana taivaalla. Vieressä kulki veden varassa oleva upotus. Pohjalla sen ruosteisen värisessä, mutta läpikuultavassa vedessä

kulki kuolleiden kalojen armeija. Ne olivat osaksi mädäntyneitä, päällimmäiset näyttivät kuitenkin melko tuoreilta. Jotain myrkyllistä oli tässä maaperässä.

Tuulen rakenteiden sisällä tuivertaessa, he saapuivat kahden hallin läpi rantaan. Junarata tyssäsi kuin seinään, laiturin ja ulapan törmätessä toisiinsa.

Magnica hymyili. Pian edestä alkoi kuulumaan veden liplatusta, ja sukellusvene nousi kuin tyhjästä, veden pintaa hioen. Se tuli heidän eteensä ja luokku sen kannella aukesi. He hyppäsivät tankkimaisen aluksen päälle ja laskeutuivat sukellusveneeseen sisuksiin.

OSA II:

Nouseva aurinko

Kajo jota nouseva aurinko antaa, on vielä lohdullista kultaa. Mutta sitä seuraa varjo. Varjoista katalin. Varjo jonka me kaikki halusimme tuhota, se joka oli aikamme suurin vihollinen; ihminen:

Sukellusveneeseen sisällä nukkui kolme hahmoa. Punaisen kiinalaislampun valaistessa yöpöydällä heidän reunaviivojaan. Kolme lohikäärmettä. Kolme ajan tuntamaa. He siirtyivät oikeaan aikaan sinne; aikaan. Melkein sen irvistävän kuvan juuri kadotessa uuteen historiaan ja varastaessa heidän sielunsa, he siirtyivät ulapalle. Katsomaan sitä mikä oli vielä elossa. Totuus oli elossa.

Unessa minä ilmestyin Temasikselle. Minä olin silkkiliinalla sidottuna korkean huoneen hiekkapylvääseen. Hänen tullessa huoneeseen, minä katsoin häntä koirani päällä. Leijona epäilyksestä luottavana, yksisarvinen vaisua hymyä pidellen. Koirani oli surullisen näköinen,

lohduttoman tietävä. Tämä ei ollut pahaenteinen katse, se vain olin minä.

Nainen joka on huoneessa on valtiatar, hän on Temasikselle ennestään tuttu. Katselee ulos parven yli. Kankaat liehuvat. Kun Temasis herää hänelle on selvää yksi pieni seikka maailmassamme. Yksi pieni seikka...

Temasis nousi ja katsoi ympärilleen. Sukellusvene oli äänetön sisältä. Hän siirtyi heti kirjoittamaan tietokoneelleen, mutta tällä kertaa hän kirjoitti vain muistiin.

"Se mitä me tulemme puolustamaan. On Atlantiksen sana. Se millä me taistelimme oli varjojen valattomuus. Mutta minulle on selvinnyt ketä Khimaira palvelee. Hän on minulle ennestään tuttu.

Toivon ettei sanamme tule turhaan näille aalloille. Vanha sana. Se mitä meistä on määrä jäädä jälkeemme, on totuus Atlantiksesta, hävisimme unholaan tai emme. Tämä sana haluaa näyttää rakkaudellaan vielä kerran itsensä. Sen rakkaus ei ole rakastavaa paloa maailman typerään muuriin. Sen rakkaus on näyttö kohti paha maailmaa.

Pimeä aika tulee jatkumaan heidän rauhassaan, jos nämä valkoiset voittavat sodan. Heidän epäjumalansa on ikuisesti kieroileva.

Julmuus on kaiverrellut lakejansa tuhansia vuosia maan päällä. Meidän kaltaiset ovat kulkeneet ajan halki. Miksi nyt luovuttaisimme kuoleman edessä, sen ajatuksen jota muinoin saatoimme kantaa. Olimmeko me siellä?"

Temasis sulki koneen ja poistui huoneesta varovasti. Hän tuli käytävälle, jota valaisivat pienien sirojen pöytien päällä hiljaa istuvat lamput. Ne olivat vihreät, muuten samanlaisia kuin huoneessa.

Temasis käveli käytävän läpi ja saapui pieneen huoneeseen, mistä lähti portaat ylös. Oikealla sivulla lähti kolon takaa toinen, hohtava käytävä eteenpäin. Temasis nousi ylös rappusia.

Magnica istui hiljaa pöydän ääressä ja luki kirjaa. Hän katsoi yli kirjan tyynenä ja ilahtui nähdessään Temasisen.

“Katso mitä luen, teidän hupsua kirjaa Atlantiksesta.”

Temasis ei voinut olla kysymättä:

“Mikä siinä on niin hupsua?”

“Tapa millä vanhat tietäjät kirjoittavat. Heillä on käytössään kaikki materiaali mitä aiheesta suinkin tiedetään. Se salainen. Ja tämä on niin hassusti kirjoitettu. Kuin he eivät ymmärtäisi asioiden todellisia merkityksiä. En, siis en väitä niin. Mutta tämä kirjoitus on niin kevyttä samalla kun se on raskasta.”

“Onko se kristillisten kirjoittama?”

“Ei, oikeastaan. Tämä on Lakhoksen kirja. Mutta ei hänen oma kirjoittamansa. Tämän ovat koonneet hänen ystävänsä. Toiset noidat.”

“Ehkä se siksi on hassu?”

“Voi olla.”

Magnica selaili vielä hetken kirjaa. Temasis katseli Magnican vierellä mystisiä ympyröitä kirjan sivuilla. Niin tiheitä, niin moninaisia. Sitten tuli kuva Khimairasta.

“Käsittämätöntä, näetkö!” Sanoi Temasis.

“Kamerasta näyttää olevan tietoa etuajassa.” Sanoi Magnica. “En kyllä tavallaan ihmettele. Valtiot ovat aina pimittäneet tuntemattomia vanhoja keksintöjä. Mutta huomaa tämä. Tämä on muistiinpano valoa tallentavasta paperista. Se vaikuttaa toimivan peileillä. Tämä on kuin peilikamera. Ei tällaista ole vielä keksittykään.”

Keksiminen vaikutti hyvin ironiselta käsitykseltä tällaisten kuvien ohella.

Magnica sulki kirjan. “Tuletko kannelle katsomaan auringon nousua? Voisimme varmasti pyytää, että pääsisimme hetkeksi

pinnalle.”

Pian tästä Magnica sukelsi sisään raikkaaseen ilmaan. Temasis nousi hänen perässään kannelle. Aurinko oli juuri nousemassa. Meri oli rauhaisa, mutta aaltoili väkisinkin tällaisella avomerellä. Lokki lensi yli. Magnica siristi silmiään ja piteli kiinni itsestään paksun villapaidan sisällä.

“Aurinko on merellä kaunis.” Temasis sanoi.

“Täällä saastetta on vähemmän.”

“Mitä mieltä sinä Magnica olet luomuksestani Cam-Erasta?”

Magnica katsoi taivaanrantaan ja sanoi: “Khimaira on aikamme vahvin henki.”

Temasis jäi miettiväiseksi. Sitten hän sanoi: “Luuletko että maailma olisi selvinnyt jollei sota olisi alkanut?”

“Aasia ei olisi selvinnyt.” Magnican äänessä oli läpituokeava vastauksen tietoa kantavaa voimaa.

“Temasis...” Magnica sanoi kohta.

“Mitä?”

“Varo huumeita. Tulet näkemään näkyjä muutenkin. Valveudessa.”

Temasis ei osannut sanoa mitään mutta sanoi: “joo.” Tästä hetki niin Temasis oli itsensä kautta myös vakuuttunut asiasta. Hänen ei tarvinnut huumata itseään. Viime aikoina hänen unensa olivat olleet taas kirkkaita ja niiden ohella hän oli nähnyt ennenkin näkyjä. Tosin siitä oli kuusi vuotta.

Poika ja tyttö laskeutuivat alas uumeniin. Ovi sulkeutui automaattisesti perässä. Magnican kellosta tuli ääni: “Oletteko sisällä? Painumme nyt syvyyksiin.”

“Olemme sisällä.” Magnica puhui rannettaan kohti.

Temasis ja Magnica saapuivat samaan huoneeseen. Temasiksesta se kylläkin tuntui nyt aivan eri näköiseltä. Nyt hän vasta tarkensi kaikkiin sen sisältäviin jännittäviin elementteihin. Hän taisi olla ollut unessa ensimmäisellä kertaa.

Kulmassa oli ranskalaista ja kiinalaista tyyliä oleva teepöytä. Magnican lukusohvan takana oli hieno sänky jota ympäröivät läpinäkyvät harsokankaat. Huone oli kauniita värejä täynnä. Valo leikki sen sisällä.

“Ota joku kirja hyllystä tai selaa jotain näistä kolmesta.” Magnica osoitti hyllyä. “Tuolla.”

Temasis käveli katsomaan hyllyn kirjoja.

“Samanaikaisten sydämenlyöntien kaupunki. Minun nuoruuden ihannoima kirja.”

Magnica katsahti kirjan yli, jatkaen lukemista.

Lopulta Temasis löysi jotain mikä toi hänet yli hänen mielenkiintonsakin. “Koneen herättäjä”, niminen teos. Sen kannessa oli vanha kivistä valmistettu kone. Sen alkuperästä Temasis ei tiennyt, mutta se näytti tutulta. Hän luki keskeltä kirjaa pätjän:

“...Kuva maailmassa, kone tarkoittaa tavallaan samaa kuin sen gavinikielisukuinen sana; herätetty. Puhun jumalten kuvista. Puupatsaasta, joka luolassa saa henkensä Khimairan kautta. Kuvan demoni luo yhteyden jumalallisille vesille. Henkilön ne aivon osat aktivoituvat jotka säätelevät osirispitoisuutta. Hän vajoaa myyttiseen maailmaan. Jumalia ei voi tietenkään kutsua koneiksi, mutta heidän hengessään on paljon samaa kuin koneen hengessä, sillä he ovat kausaalisten lakien ulkopuolella, koneen taas ollessa niiden noudattaja. Mutta koska jumalat saavat tietonsa juuri tästä kausaalisesta riippumattomuudesta, he kärsivät samantyylisestä tiedonpainosta kuin koneet, koska itse kaikkitietävyys tavallaan luo kausaalisuuden tyyllisen tunteen. Heidän julmuus nousee tästä painosta, antaen heille liikkumavaraa.”

Temasis sulki kirjan.

“Kuinka paljon sinä olet lukenut mystiikkaa?” Kysyi hän Magnicalta.

Magnica pohti hetken: "Se on ollut tässä sivussa pakollista, roolini näet on tavallaan noita. Vaikka minun kykyni ovat lähinnä unien näkeminen ja ihmisten läpivalaisu."

"Mikä on sinun vastauksesi Edenin puutarhan ongelmaan?"

"Jaa, että miksi jokainen ihminen tuntee olevansa karkotettu? Ei se ole niin."

"Sinusta se ei ole niin?"

"No tavallaan uskon että meidät on viety pois meidän alkuperästä, tosin moni luonnon uskontoja tunteva ja itse asiassa olisin luullut että sinäkin koet asian toisin."

"Minä ajattelenkin näin: luonnon brutaalius on ainut katve, joka toimii henkimaailman kanssa yhdessä."

"Ilman sitä minun lahjani ei kukoistaisi; unet eivät olisi unia. Todellisuus ei olisi kivimäisen totta."

Temasis mietti kirjahyllyyn taas vilkaisten.

"Mutta jotenkin kaikessa on silti läsnä karkotuksen tunne."

"Se johtuu siitä että meidän todellinen kotimme on tuonpuoleinen ja unimaailma. Ei siinä mitään kristillistä ole. Tosin kristillinen uskonto on hyväksikäyttänyt tuota tunnetta kirjoittaessaan tarinan Edenin puutarhasta. On myös otettava huomioon että tarinoimalla maailman synnystä, voidaan päästä melko lähelle oikeaakin totuutta."

"Alkutila. Kosminen puutarha. Maailman koodin alkusija. Jumala on minusta tietokonekoodaaja."

Magnica naurahti.

"Hyvä kysymys on mielestäni se, että näkikö hän maailman todella suurena. Minä vihaan tuota suuruutta, joka kulkee vetten päällä." Hän sanoi. Sitten hän jatkoi: "Monijumalaisuudesta kertoo luonnon olemassa olo. Se on syvä maailma. Ei mikään ykseyden tyyssija."

"Luonto...kallion raosta kasvava mielettömyyden logiikka. Rauhan sija. Jollei luonto sitten ole jumala."

Magnica jatkoi lukemistaan Temasiksen lähtiessä alas hyttiin.

Siellä hän avasi taas tietokoneensa:

”Kaiken jälkeen, mikä on suurempi voima kuin vuosikymmenien jälkeen seuraavassa elämässä palaava mysteerin ovi. Tuo ovi joka vie niille teille joissa on joskus vaeltanut. Nyt saaden tietää kuuluvansa suurempaan kokonaisuuteen.

Nämä profeetat eivät saaneet kutsumusta sisältään. He saivat sen taivaalta. Heidän ymmärtämättömyytensä mitättömyydessä he halusivat huutaa. Mutta huuto on eläimellistä. Nuo huudot kaikuvat edelleen ihmisten korviin. Kristinusko on huuto pimeässä. Tai sisällä mykkyyydessään tältä huudolta sulkeutuva.

Tämän huuto on kuortaan epäilevä sudenkorenon toukka. Ja sen brutaalius loi nyky maailman. Kunnioituksen kadotuksen myötä saastepilvien varastaessa hedelmällisen maan.”

Aamu vaelsi pian ikuisuuden vedenalaista mahtia sisällä kantavaan sukellusveneeseen. Manos kierähti muutaman kerran ja nosti sitten päänsä pystyyn: ”Mitä kello on?”

”Nyt on aamu. Kello on yhdeksän Uuden Dysonian aikaa.”
Temasis sanoi katsoessaan rannettaan.

Kaliotos näytti olevan vielä syvällä unissaan.

”Onko täällä mitään syötävää?” Manos kysyi hieroen käsivarrellaan otsaansa. Temasis vastasi: ”On varmasti. Mennäänkö kysymään Magnicalta?”

He kävelivät ylös. Magnica neuvoi heitä menemään alhaalla sijaitsevaa käytävää pitkin. He päätyisivät keittiöön, jossa he saisivat itse tutkia mitä jääkaappi sisälsi.

Temasis Ja Manos noudattivat ohjeita ja löysivät itsensä vaalean violetista huoneesta, jossa oli leikkuu pöytä joka jakoi huoneen. Sen sisältämän pikkukeittiön nurkassa oli jääkaappi.

Pian nuorukaiset söivät voileipiä ja juttelivat.

“Olemmeko me sinusta Manos olleet liian tietämättömiä?” Kysyi Temasis.

Manos rouskutti salaatin lehteä ja vastasi sitten kun oli nielaissut. “Me olemme aina olleet tietämättömyyden yläpuolella. Siinä mitä me olemme tehneet, me olemme nähneet kaaoksen vastaisia voimia; muutoksen.”

Temasis kaatoi kolaa lasiinsa. “No en minä meitä tietämättömiksi sanoisi. Mutta me teimme virheen siinä että me emme näyttäneet mustinta sisustamme kameroiden edessä.”

“Emmekä tehneet. Nykyaika vaatii pilkkansa. Khimaira itse on mustin sisus...vain nainen voi näyttäytyä noitana kameran edessä, niin että siitä olisi jotain hyötyä kenellekään.”

“Olemmeko me liian nykyaikaisia?”

Manos virnisti. Hän haukkasi palasen ja jäi toljottamaan.

“Mitä?” Kysyi Temasis.

“Helveti! Nykyaika on kirous jossa kaikki elävät. Ne ketkä eivät halua kantaa sähkön katkua, ja siis ne jotka myös siitä neuroottisesti eniten kärsivät, he ymmärtävät kyllä ihmisiä joilla on sielu, vaikka he olisivatkin nykyaikaisia. Mitä tulee meihin, me olemme ajan kanssa tekemisissä, siellä täällä.”

“Minusta nykyaika vaatii rauhallisen vastineensa; tuon myytin. Tuhoamaan oman sähköhygieenisen valtakuntansa.”

“No. Me olimme mitä olimme. Me olimme purppurassa.”

“Esittely on kuitenkin kaiken myytin vastaista.”

“Ei ole. Kamera on paha henki. Se elää juuri siitä voimasta. Esittelystä. Jos se alkaa vaeltamaan kuin oikea henki. Äh, ne jutut kuuluvat unimaailmalle.”

“Ok. Ok. Olin vain vähän huolissani jättämistämme jäljistä.”

“Kuulostat minusta oudolta.”

“Olen hieman epävarmalla päällä.”

Kahden tunnin päästä Kaliotos heräsi ja kaikki kokoontuivat sukellusveneeseen toisen kerroksen perällä olevaan huoneeseen.

Huone oli kauttaaltaan männystä koostuva. Pinnoitteet ja pöytä. Pöydän takana oli kaikille näkyvä iso kangas, minkä mikrolaseista sen kantama kuva koostui.

“Amerikassa riehuu.” Magnica oli juuri näyttänyt uutiskuvia Chicagosta.

“Mitä meidän rakkaalle Uudelle Dysonialle kuuluu?” Kaliotos kysyi.

“Bella Di Maonda on pitänyt puheen aamuradiossa. Teidän kaupunkinne on alkanut selvästi puoltamaan fasistien metkuilevaa esiintymistä.”

“Ties mistä se saa tukensa. Ilmeisesti meidän räjäytyksemme laukaisi maailmanlaajuisen suunnitelman Uudesta Dysoniasta vallan pääkaupunkina.”

Magnica tutkaili tietokoneesta eri uutisaiheita. “Teidän Euroopassahan on ollut pitkään valtiosuuntauksena salainen fasismi. Aivan kuten Amerikassakin. Ihmisille on opetettu aivan muuta, mutta nyt alkavat pahan siemenet näkymään.”

Manos sanoi: “Ihmiset. Eurooppalaiset varsinkin. Ja varsinkin Uuden Dysonian nykykansalaiset, ovat todellisia piilonatseja. Olen vakuuttunut siitä että jos tästä lähtee joku valkoisen valtakunnan leikki käyntiin, ihmiset eivät pane vastaan vaan päinvastoin.

“Panteistiseen maailmaan kuuluu myös symboliikka. Tämä symboliikka oli kadonnut modernin ajan sumuun, mutta kun kaikki alkoi särkemään, symboliikka heräsi kivusta.

Uuden Dysonian kaduista oli tulossa uuden kristillis-natsistisen suuntauksen symboleja. Me saimme tämän aikaan. Tosin jossain olisi tämä tapahtunut joka tapauksessa, mutta imartelevaa ei ollut se että se tapahtui vanhassa kodissamme, meidän laukaisemana. Mikään ei voisi olla pahempaa, kuin entiselle kristilliselle liberalismille perustuva saastainen maa.

Kristinuskon ja Fasismin jälleen syntynyt

symbioosi oli taas koossa. Entistä pahempana se loi utopiaa, yhä rautaisemmasta ja kivuttomammin tappavasta uudesta uskonnosta. Pikkuhiljaa kaikki ne, jo kansan piirissä kuopatuksi tulleet ideat, alkoivat kasvamaan kaikkien silmistä ja korvista.

Minä näin tämän keskellä vain yhden asian ihmisessä: valheen ja itsepetoksen. Hiljaa rikkoutunut kalvo sai sen muodon, siitä lähtien kehittymään julmaan maailmanluonteeseen. Kuka pelastaisi tulevaisuutta minä ajattelin. Ja itse kannoin yhtä suuren toivon soihtua.”

“Kapitalismin kehittyminen äärioikeistolaiseen suuntaan on ilmettyä. Tämä kaikkihan on ollut meille jo vuosia selvää, mutta on hyvä katsoa yleisesti, vähän ikuistaa. Kuin koko homma olisi jo historiaa.”

“Tuleeko siitä koskaan historiaa?”

Magnica puhui lisää: “Kapitalismi joka syntyy Euroopan kaltaiselle muuta rotuja sortaneen historian maaperälle säätelemättömänä, johtaa jo valmiiksi kamaliin tuloksiin.”

“Uuden Dysonian luulimme kuitenkin olevan tietoinen näistä asioista joita koko muu maailma oli harrastanut: saatanallista kontrollointia, aivopesua ja köyhiltähän viedään kaikki.” Manos puhua pulputti.

“Mutta on melkein selvää että äärioikeistollinen fasistinen suuntaus jatkuu pienen kainostelun jälkeen. Ottakaa huomioon, valkoisia tekin olette, että kulttuurinne kainous perustui lähinnä...”

“Että mitä. Magnica hitto soikoon. Me olemme koko helvetin elämämme perustaneet koko systeemin vastustamiselle. Älä vertaile meitä ja peruspilareja tai sen alustaa, tai sen kattoa.”

“Aivan. Me vain asustimme Uudessa Dysoniassa.”

Magnica hymyi. “Mutta se saattoi olla teillekin liian helppoa.”

Kaikki toljottivat Magnicaa. Sitten he pyysivät häntä vain jatkamaan.

“Olin sanomassa että kulttuurinne pyyteettömyys pysyi koossa vain järjen ja moraalien ihannoimisen takia. Vai väitättekö että sydän piti sen koossa.”

“Väitän ja en väitä. Pohjoisissa maissa on tietynlaista sydäntä, tosin suurimmaksi osaksi lapsina. Toisaalta jotenkin se on heikkoa. Oikeastaan aika pelottavaakin. Ei suvaita erilaisuutta, oikeastaan sitä ei ymmärretä tarpeeksi.”

“Ei missään muuallakaan ole tehty muuta.” Sanoi Manos Kaliotokselle.

“Ymmärrys on ollut Uudessa Dysoniassa aikoinaan vahva mutta se omistaa liikaa itseään.” Kaliotos sanoi.

Magnica jatkoi: “Niin minun piti puhua Kapitalismista ja Fasismista. Ne törmäivät mantereenne tilanteessa väkisin yhteen. Valtion, tai oikeastaan valvonta arsenaalien jyrkkä toiminta, tämä kulttuuri, lipsuu niin helposti ystävänsä rasistiseen fasismiin. Se on jo valmista fasismia ilman rotu syrjintää. Kohteena ovat köyhät.”

“Tavallaan köyhien piirissä luulisi tapahtuvan tätä vastustavia ajatuksia.” Kaliotos huomautti.

“Niin mutta näin ei ole käynyt. Tiedätte varmasti miksi. Nanosuggestio, television ja median sanaton ja äänekäskin propaganda, koululaitos. Kaikki on täynnä suunniteltua mallia, jonka tarkoituksena on saada köyhät innostumaan; vuoden köyhä palkinto-tekniikalla. Pahinta on kuitenkin kansallisuusidenttinen oletus siitä että kapitalismille ei voida tehdä mitään. Tällaista on valahdeltu jo kymmeniä vuosia. Mitä sitten on sosiaalidemokratia?”

“On tietenkin oletettavaa, että ilman kansallisuuteen tai kapitalismin luonteen itseisarvoon pätien, hommaa ei oltaisi saatu pysymään kasassa. Järjeksi sitä myös oletettiin, ja myös kapitalismille luovutettiin sielu, kuin tärkeämmän, eli elämän vauhdin piirissä. Uuden Dysonian tuho ja viisaus on sanassa “perus”, joka sopi aikoinaan jokaisen sanan väliin huokauksenaan.

Kapitalismi johti Amerikassa ja Euroopassa salaiseen manipulointiin. Mutta laajemman tihutyön ihmisten ajatuksille teki näkyvä puoli. Imelä totuus, siksi me sitä kutsuimme kun olimme neljätoista.”

“Valtiomme sisäinen ilmapiiri alkoi siinä vaiheessa haiskahtamaan melko absurdilta idiotismilta. Kaikki kelluivat kuin vahtokarkit propagandan päällä. Ihmisen itsekeskeisyys oli loistava työkalu muodostamaan pohjattoman valtion idean, valtion joka samalla kasvaa uusia ulkoisia mainontaan, huom. mainontaan perustuvia normeja.”

“Kapitalismin kirous on monesta suunnasta sen ”jokainen pärjätköön omillaan ja edistyköön miten tykkää” -periaate.” Magnica kertoi: “Se on perisyntin idea. Ihmisille ei kapitalismissa anneta samoja edellytyksiä. Jos synnyt huonoon tilanteeseen, se määrittelee elämäsi. Siinä mielessä sen kaikkien omaa pärjäämistä tunnustava laki on kiero.”

“Järjestelmän toiminnasta ei voi syyttää ihmistä. Järjestelmä on yhden tason korkeammalla omassa hierarkkisessa toiminnassaan, kuin luonnon lakeja seuraava maailma. Sitä ei voi verrata luonnolliseen toimintaan, että osakkeet kertyvät niille joita niitä jo valmiiksi on.” Manos sanoi.

Kaliotos puhui: “logiikan tehtävä järjestelmässä on se, että se tasa-arvoistaa maailman. Sosialismin voidaan ajattelevan olevan luonnollisuuteen palauttavaa toimintaa.”

Magnica hieroi silmiään, puhui sitten: “Ei se minusta ole tärkeää, noudattaako joku luonnon viereistä logiikkaa. Pää asia on inhimillisyyks käsite. Universaalius. Universaali rakkaus.”

Kaikki syventyivät hetken keskustelun aiheuttamaan kaikuun. Sukellusveneene hiljainen elo ympäröi heidän todellisuutensa. He olivat kuin universumin sisuksissa, jossain kaukaisessa utopistisessa maailmassa. Kaukana mölyävästä maailmasta.

Temasis herätti taas keskustelun eloon: "Jos uuden aikakauden valankumous onnistuu, mikä on hallitusmuoto; kauan on uskottu Firemoren ajatuksiin. Kannatammeko me niitä?"

Magnica nyökytti päätään: "Ainut toimiva maailma koostuu pienistä kaupunkivaltioista. Tähän on perusteita älyttömästi."

"Kaupungille on hyväksi sen pienuus. Ihmiset tuntevat toisensa ja rikollisuutta ei synny. Kaupunki keskittyy paljon enemmän sen viehättävyyteen. Ja tämä ei olisi onnistunut kaksisataa vuotta sitten, mutta nyt, Telogoksen kautta, pienet valtiot voivat olla yhteydessä toisiinsa. Informaatiota on saatavilla."

Temasis huomautti: "Pienet valtiot kantavat yleensä samoja lakeja kuin toiset pienet valtiot. Ja totta, rikollisuutta ei tarvitse torjua massiivisten koneistojen kanssa."

"Informaatio on aina tietynlainen kirous, ajattoman maailman vastakohta." Manos sanoi.

"Oletko sinä lukenut Firemoren Atlantis teoksen, siinä on otettu huomioon kaikki. Eikä sen kuvaamassa maailmassa itse informaatio ole se saastainen ajan katku. Se on media, meidän ajassamme. Kauniin tiedon verkosto ei ole hermoja raastavan kylmä. Se on viestiä rauhallisessa yhteisöjen välisessä kanssakäymisessä." Magnica sanoi.

"Verkkoon voidaan kuitenkin muodostaa salaseuroja jotka yrittävät muuttaa maailman."

"Niin. Voi sen kiveenkin kirjoittaa. Mutta me lähdemmekin valtiorakenteesta, jota kenenkään ei tarvitse muuttaa, eikä kukaan sen halua muuttuvan."

"Luuletko että valvomaton valtio voi olla todellista?" Kysyi Manos Magnicalta.

"Ainakaan heimoyhteisöissä ei kovin monta videokameraa ole aikoinaan sijainnut."

"Mutta maailma on valtava." Sanoi Temasis

"Pienien kylien sisällä rauha vallitsee."

Tähtitaivas hedelmöittää yön ja saa kasteen nousemaan. Kaikki ovat matkalla juhliin.

Mutta tämä maailma. Tämä maailma on niin valtava. Miksi sen on oltava täynnä ihmisten olemassa olon meteliä. Meidän vanhassa maailmassamme, kun asuin Uudessa Dysoniassa, taivas oli valtava, ja sen päällä oli näkymätön ratsastaja; taivaan hallinta. Hallinta.

Sotaisat voimat tunkevat läpi pilvien, niiden uhka on infernaalinen. Tämä kaikki on meille kuitenkin niin tuttua. Me olemme nähneet suurta maailmaa. Me olemme tottuneet sen hengitykseen.”

“Temasis. Rauhan ja luonnon maailma ei ole valtava. Maapallo jolla elämme on suuri mutta pienet yksiköt sisältävät sen maailman mikä on meidän sydäntämme lähellä.” Magnica lauloi sanoja esiin.

“Minä puolustan kaikkia todellisuuksien muotoja. Niissä elävää janoa tunteeseen. Mutta käytännössä ne jotka ovat lähintä sielun sykkettä, niissä minä haluaisin elää.” Temasis sanoi.

Manos sanoi väliin: “Firemoren kirjassa joka koskee maailmanmahdin takaista aikaa, on kuvattuna malli eräänlaisesta poliisista, jossa on kaikkien maailman pienkaupunkien jäsenten asukkaita. Järjestystä varmistava suuri rauhan järjestö. Maailma on suuri, se vaatii tämän.”

Magnica selvensi omaa tahtoaan: “Atlantiksen meren kaihossa ei ole mitään vikaa, se on suuri meri. Mutta totta kylläkin on se, että se on suuri tuntematon. Tosin taas, minä vihaan suuruudessa tuota paisunutta todellisuutta. Joka lyö ihmistä hereille. Niin hereille ettei hän enää ymmärrä mitään muuta kuin kovaa pintaa.”

“Firemoren utopiassa tuntematon meri säilyy kaupunkien välimaastossa; kaukaisuudesta kumpuavassa musiikissa ja ajan häviämisestä öisissä juhlinnoissa.”

Magnica vastasi Manoksen sanoihin: “Tärkeintä on ihmisen oma unholansa, ja hänen kanssakäyjiensä yhteinen unholahö. Tätä kautta

myös suuren maailman unholia. Mutta nämä lähempänä olevat unohtamisen katveet ovat tärkeämpiä suuren maailman ihmiselle, oltiin sitten valtioutopiassamme tai nykyajassa. Myytin löytäminen sisältä, vie suunnattomiin kaukaisuuksiin. Nämä kaukaisuudet ovat ihmiselle tärkeitä, jotta hän on ihminen.”

Kaliotos sanoi vielä: “Haluaisin korostaa että nykyihminen ei ole ihminen.”

Keskustelu sai loppunsa ja viskipullo avattiin. Jonkun aikaa kaikki seurailivat maailmaa Telogoksen heijastuen näytölle. Sitten keskustelu taas jatkui. Pullon pikkuhiljaa tyhjentyessä.

Katseen karkottaminen

Silmiä asustaa meren pohjassa. Niiden katse on samaan aikaan niin ajaton. Samaan aikaan niiden räpäyttäessä luomiaan ne ovat kuin nykyajan suuri torvi. Kaikki näyttää riippuvan utopiasta ja utopian ja kliinisen selityksen välinen taistelu käydään niiden aikajatkumoiden luonteista. Sumu vai terävyys. Terävyyden edustaessa kliinistä totuutta. Totuuden taas ollessa aina suhteellinen todellisuus muotoon; mutta on selvää utua ja syvää rauhaa, silkka terävyys taas on häiriön sukulainen. Ilman silkkiänsä.

Temasis kirjoitteli koneensa ääressä.

"Nyt kun olemme sukellusveneessä, joka toimii ydinreaktorilla, en voi olla miettimättä mieleissäni räjähtävää ydinalusta. Toisen

maailmansodan mustavalkoisen kuvademoniikan tuolla puolen vatvovat asiat tunkeutuvat myös mieleeni. Mitä voimia on ihmiskunnaksi kutsuttu aikansa valjastanutkaan. Ja sen historia on ollut niin pitkään sotaisa. Miten ihmiset ovat kuvanneet nämä ilmiöt? Kamera.

Kaikki nuo pimeät voimat; röntgen ja yleisesti kaikki säteilevä. Luoneet mutaatioita. Infernaalisia elomuotoja. Sisältä viattomia. Nämä avautuvat kielletyt maailmat.

Radioaaltoakin tuntuvat sieluni vihollisilta. Miksi maailma on materiaallinen? Ja miksi se sisällyttää tällaisia valjastus mahdollisuuksia. Teollisuus. Se on se sana jonka voima ja arvostus asettui ihmisten mieliin, käytännön suuri kylmä teollisuus. Saasta tunkeutuu soluihin.

Luonnon elementtinä sähkö on kaikista käsittämättömin. Väkivaltaisena se ei sovi yhteen kovinkaan monen mytologian kanssa. Ja juuri siksi että maailma on rakennettu koville säännöille ja negatiivimaisille kuville, natsit saavat etumatkansa. Etumatkansa joka jättää jälkeensä sen kuilun mikä harmonisella luonnolla ja saastaisella maailmalla on välissään. He antavat reaktorin palaa. Ja rautaisten giljotiinien murskata häkkieläimen ydinluun. Tämä on heidän näkemyksensä maailman mahdista. Mutta se joka on käynyt tuon maailman sisällä, aistinut sen julmimman puolen. Se tietää mitä se on. Se on kamalinta mitä on olemassa. Ja näin hän ei tietonsa kanssa edes halutessaan voi puolustaa tuota maailmaa.

Sadistinen totuus siinä kuitenkin piilee. Sielunsa menetyks suurille koneille. He ovat koneen puolustajat. Me taas pidämme koneista, niiden myytin takia. Toisenlaisista koneista. Me olemme nähnet maailmaa. Sen kätkeytyn sydämen.

En tiedä mitä nuo iso-otsat, maailman valtiat näkevät. Millainen on heidän sielunsa. Se on

edelleen minulle mysteeri, sillä heitä ei tuolla korkealla rajattomuuden puhtaudessaan näytä vaivaavan oma saastaisuutensa tai maailman saastaisuus. Voima on heidän rakkautensa. Kuolleen materian ylin voima.

Me taistelemme psykopattista metelöivää maailmankonetta vastaan. Sen alasimen teollista katkua. Miksi me emme vain luovuta? Maaailma on täynnä näitä iso-otsia; tuhkasieluja. He elävät todellisuudessa, missä heidän fluoria sisältävän ilmansa on kovettanut heidän äänensä kaikumaan läpi radioaaltojen, ja saa meidät kaikki uskomaan siihen; luonnon brutaaliuteen joka pitää väkivalloin unohtaa. Ihmiset näkevät sen ylikasvaneen munakoison todellisuudessaan.

He ovat tässäkin askeleen edellä. He vaikuttavat siltä kuin he tuntisivat luonnon, vaikka tuntevat vain kolisevat sanat luonnontieteen ja sodan varjossa. Monet todelliset elävät niin lähellä stereokuvaansa sen peilautuessa joka puolella heidän päänsä sisällä; realismissa. Puhumassa nykytiedon kieltä. Lasin tappaessa sisäisen jatkumon. Syvyydessään jotkut paholaisista osaavat liikkua pimeydessä, mutta tarkkailla he eivät osaa. Heillä on käytössään; koko raatoihin uskova maailma. Se maailma joka piilottaa kaiken mielestään likaisen saippuan alle ja juo itsensä puhdistavaan humalaan. Saippua on tehty eläimen luista.”

Sukellusvene nousi pintaan ja nelikko oli veneen kannella ihastelemassa tähtien loistetta. He olivat ohittaneet Välimeren kupeen.

“Tämä meri saa aikaan ristiriitaisen tunteen.” Temasis sanoi muille, lähinnä katsoessa Magnicaa. “Olen menettämässä samaan aikaan uskoni myyttimme. Samaan aikaan se vallitsee taivaanrannassa.”

Magnica sanoi sisältään sanat: "Katso tähtiä Temasis, katso niiden matkaa. Niiden valo on miljoonia vuosia vanhaa. Olemme puhtaassa elävässä kuvassa."

"Maailmassa on kaossota. Me täällä valvomme tähtisen yön alla. Kuka oikeastaan on Katze, kerro minulle hänen salaisuudestaan."

Magnica kohautti olkapäitään.

"Me olemme mysteerisen ajan kasvot. Minä, Guiandrischa ja Katze. Katze on tulevan maailman kuningatar. Hän tulee ohjaamaan meidät uuteen aikaan. Temasis. Meidän mahtimme on suurempi kuin arvaatkaan."

"Mikä minä olen tässä kokonaisuudessa?"

"Päaelementtejä hän on aina ollut viisi. Khimairalla, uuden ajan varjojumalalla niitä on kolme. Nuo kolme elementtiä valitsivat sinut jo kun olit pieni."

"Koostuuko tulevaisuus Khimairan kolmesta elementistä?"

"Älä puhu järjettömyksiä. Khimaira on ollut aina. Nykyajan kameraviettisessä maailmassa tuo eläinhahmo on suurin jumala. Ja jumalana se on todella jumala. Sen ei tarvitse koskaan tietää mitä se tekee. Vaan uuden kuvan leikkautuessa ja aina se tietää mitä se tekee." Magnica jatkoi: "Sen kuvan katkaiseva varmuus tunkee varjoisat verhonsa pimeästä, vaikka pinnallaan olisi juuri ajelehtinut sen hengen myynti tai kuvan loppu. Se omistaa oman *Suuren takaisen*."

"...kameran sielu. Jokaisen ihmisen sisällä kulkeva kuvan henki." Temasis totesi itseksensä.

"Teitä ei ole sattumalta kolme." Magnica puhui. Muutkin kuuntelivat sivusta keskustelua. Manos suhtautui asiaan luonteenomaisellaan tyylillä. Hän näytti kuin suurimmat sanatkaan eivät veisi häntä pieneenkään humalaan. Kaliotos heräsi sisällään syviin mietteisiin kuullessaan keskustelun liittyvän myös häneen.

"Tulevaisuus on muuttunut. Minun käsisääkseni minun piti kuolla matkallani. Nyt lähenemme kuitenkin kuningaskunnan

mysteerejä.”

“Ehkä sinä vielä kuoletkin, kuka tietää. Mutta tulevaisuutta ei voi ennustaa loputtomiin, sen väreet vaihtavat arvaamattomasti suuntaansa kohti uusia avautuvia myyttejä.”

“Tulisiko meidän välttää profetiaa?”

“Tulisi. Me elämme muuttuvassa maailman kaikkeudessa.”

Magnica puhui vielä: “Mutta uskomme siteiden profetiaa meidän täytyy sisältää. Mihinkään muuhun muuttumattomaan ei pidä tukeutua. Unesi ensi yönä on muuttuva kieli.”

“Maailman suurimmat ovat aina eläneet suuruudessaan.”

Kaliosot sanoi keskustelun sisälle tultuaan.

“Kerubien tiedolla on tapana tulla niiden keskeisyyteen, jotka ovat tilanteessa jossa sille on käyttöä” Magnica sanoi henkäisten ja ottaen raikasta ilmaa sisäänsä.

“Mutta he ovat niin arvaamattomia. Välillä ne puhuvat meille. Välillä ne puhuvat natselle ja poliitikkojen noidille.” Temasis hapuili sanoja esiin.

“Niin. Tieto on puolueetonta maailman rakenteissa. Onkin hyvä ja syvälinen kysymys. Miksi ja milloin jumalat asettuvat, ja kenen puolelle.”

“Siksi meidän sisäinen sielunmaailma, unimaailmamme on tärkeää?”

“Se on meidän tahto. Ja jos se on pyyteetön, pitävät myös enkelit meistä.”

“Jumalien rakenteita ei ihminen kykene vihaamaan, vaikka siihen olisi syytä.” Manos räkätti.

Magnica henkäisi taas ja sanoi: “On niin kyseenalaista kyseenalaistaa todellisuuksia. Ei niitä voi asettaa arvojärjestykseen. Ja joidenkin aikojen suuret jumalamahditkin saattavat olla universaalien rakkauden toisella puolella, pahan maailmassa. Mutta mikä on pahaa? Sitä ei järkemme voi meille kertoa. Natsellakin on oma käsityksensä. Universaalit lait ovat kyllä olemassa. Kukaan täällä ei tiedä kuitenkaan miten asioiden ikään kuin pitäisi mennä.

Jokainen elää oman lankansa joka kokonaisuena, kuin vaihtaa liitonsa muotoaan. Hyvä ja paha ovat kuitenkin todellisia.”

Temasis säpsäytti sanojaan ilmaan: “On tavallaan mysteeristä miksi pahalla on niin laajakuvamaailma. Miksi se saa niin paljon voimaa alleen. Tämän seikan takia, voimakkuutensa, monet pitävätkin pahaa arvokkaana. Tosin pahuutta on niin monta muotoa.”

Magnica sanoi: “Ei natsismissa ole kysymys pelkästä pahuudesta. Sinä on kyse ajatuksesta että esimerkiksi valkoinen rotu on paras ja sen pitäisi elää yksin rakennettaan.”

“Se on olemassa oleva todellisuus, jota ei voi valitettavasti jumalan kautta tuomita. Tämä suuri kristillisten jumala vaihtaa muotoaan pimeän kirkon mukaan. Harvat tapaavat hänen kollektiivisesti vahvimman muotonsa ja hän saattaa siis olla hyvinkin epämiellyttävä. Universaalin rakkauden suhteen rasismien voi tuomita. Sen itseisarvoa ei voi kuitenkaan lähestyä sanomalla että kissojen ja koirien eri maailmankäsitykset olisivat joko oikeita tai vääriä. Objektiiivisuus on myöskin varsin heikko voima puhumaan hyvästä ja pahasta. Maailma on kovaa. Objektiiivisuus esiintyy kylmänä. Se ei oikeastaan ole läsnä ikuisena ulkopuolellamme vaan sisällämme.”

Manos halusi sanoa: “Mutta kun kyse ei ole rodusta, vaan kulttuurista.” Hän oli vähän tuohtunut. “Sitä paitsi natsismia ei ehkä voi tuomita. Se pitää tuomita, siinä ero.”

“Olet kaikessa oikeassa.” Magnica sanoi. “Mutta mikä on tuo kulttuurin ilmentymä rotunsa seassa? Jos olet lehmä sielu hiiressä olet kaiketi hiiri, vai? Kulttuuri ja fysiikkamme muokkaavat molemmat meitä. Kulttuuri on ajatusmaailman suurin muokkaaja. Mikä on mieli? Mikä on sielu? Monet meistä taas muokkaavat itsensä ulkoa päin.

Mutta esimerkiksi pinnaltaan värinä Valkoinen on valkoinen, musta on musta, aasialainen on aasialainen. Myöskin kannamme erilaisia ja samanlaisia sieluja, sekin on yksilökohtaista. Mutta

olomuoto määrää jotain ihmisen olevaisuudesta. Jos nyt saan sanoa oman mielipiteeni, niin pidän valkoista ihmistä pahimmillaan painavimmassa turhuudessa kylpevänä, realismin omistushalusena. Kristillistä perua. Päivittelyä. Rationaalisuus, kuten me tiedämme. Ei ole oikeastaan rationaalista, kuten tämä valkoisena kehittynyt kulttuuri sen haluaa kovettuvan. Biologia on inhorealismia tai kliinisyiden kuvaa. Tuon epärealistisen maailman kautta ei kannata ajatella kovinkaan paljon. En haluasi kutsua sitä joka meitä muokkaa kulttuuriksi tai kasvatukseksi, se on enemmänkin erilainen elämänkaari. ”

”Natsismi on sellaisten ihmisten uskonto jotka haluavat homogeenisesti tulla toimeen vaan oman paremmuudensa toisesta löymiensä kanssa. On kuitenkin vaikea olla ottamatta titaanista paskaa sisäänsä tässä maailmassa. Se saa meidät näyttämään hulluilta. Se aiheuttaa sodan sielussa, nämä ulkoiset voimat tunkeutuvat saatanallisesti sisälle tajuntaan. Kansallisuus on aina normi.”

Kaliotos ja Manos kuuntelivat tarkkaan näitä sanoja ja katsoivat Magnicaan, joka varmasti seuraavaksi taas sanoisi jotain. Temasis oli kuitenkin jatkanut.

”He haluavat tunnustaa omaa mykkyyttään. Ainakin jos puhutaan Uudesta Dysoniasta. Heidän kuvitelmansa muista tekee heistä oikeasti erilaisia.”

Magnica sanoi tähän: ”Paatuneisuus ja kirkko, liberaalinen, uudistushaluinen, ovat pahuuden tyyssija. Valheiden voima. Heissä elää sama uudistushaluinen voima kuin poikanaan toimivassa innokkaassa uusnatsissa.”

”Kristillisen papin paatunut luonne hautoo syviä erilaisuuden vihoja. Vain tuo kirja; raamattu pitää hänen ummehtuneen viettimaailmansa aisoissa. Ja kun jumala ilmoittaa olevansa valkoinen...Kyllä heistä näkee että he arvostavat elämää, mutta liian suurina he itseään pitävät ymmärtääkseen maailman todellista puolta.”

Kaliotos halusi sanoa: "Heidän jumalansa on heidän päässänsä valkoinen, ainakin ideaaltaan. Edes juutalaista jumalaa he eivät kykene kuvittelemaan vaikka sieltä kristinusko on lähtöisin. Tosin niitä Jeesustelijoita minä en kyllä ymmärrä ollenkaan. Heidän sielun maiseman rakkaudesta minulla ei ole ymmärrystä."

Sitten hän sai idean: "Voisiko kaikkeen olla syy se, millä kulttuurin äänellä, siis kielellänsä, ihminen tulkitsee jumalansa kirjoitettua sanaa. Se on melko pöllöä, jos kielen pyörivä paradoksi luo heidän jumalan kuvansa näin nationalistiseksi, vaikka he eivät tätä edes haluaisi."

"Suurimman totuuden sanan suuri valheellinen todellisuus. Niin kova. Niin kova..." Magnica sanoi melko hiljaisella äänellä.

"Uuden Dysonian papeilla ja piispoilla oli Eurooppalaiselle kulttuuritietoa arvostavalle hengelle tyypillinen asenne; heidän mielestään on korkeaa sanoa korkealta, maatuneella äänellä; että köyhiä pitäisi auttaa. Hyvä kysymys on; onko tämä heidän maailmantuskaa ilman heidän herraansa."

"He ovat kusipäitä. Arvokkaan tehtävän suorittaminen on helvetin helppoa puuhaa. Löpistä kaikenlaista toteutumaton vielä." Kaliotos melkein huusi, naurahtaen perään.

"Papit ovat vaarallista väkeä" Temasis totesi. "He ovat tyhjää sydäntä omine teologisine ongelmineen. Jos he taas ovat näitä hippahippa tyyppisiä, iloisia ja pirteitä, heidän asenteensa on edelleen vinksahtanut. Kaikkia kastava. He eivät kykene jättämään maailmaa rauhaan."

"Heidän suurin teologinen ongelmansa on aina ne ihmiset jotka ajattelevat toisin kuin kristitty."

Kaikki olivat hetken hiljaa katsellen toisiaan ja miettien omia maailmojaan. Manos avasi suunsa: Miten Atlantis voi elää tällaisen likaisen maailman ohella? Sääntöjen syvien viiltojen kirurgian."

"Toivon mukaan koko maailma muuttuu." Sanoi Magnica.

Yöllä temasis oli unessaan:

“Katso näitä säikeitä tässä. Mihin ne sinusta vievät?”

Temasis hapuili pimeässä. Hänen takaansa, missä oli vain mustaa, kuului valtavia romahduksia, kuin maan pudotessa ja vajotessa. Hän saapui kohtaan missä tyhjistä kumpusi punaista valoa. Hän jatkoi matkaa ja näki avaruuden seinämässä olevan railon.

“Punaisen ja mustan laki. Khimairan sisimmän demonin. Etenevyyden laki” Sano ääni joka kaikui pimeydessä.

Railo joka edessä häämötti toi ulos sumuista autiomaan kirkkaudesta kumpuavaa valoa. Hän ryömi railosta sisään, se oli kuin kumista ihokudosta.

Hän saapui huoneeseen missä kolme pimeyden valtakunnan vartiojäsentä tutkivat mystisiä vesisankoja. Niistä johti piuhvoja huoneen seinille. Huone näytti olevan täyttä kultaa.

Pian näky näytti Temasikselle, että hän oli jättimäisen liitoarkin kopion sisällä.

Hän katsoi yhteen sangoista ja näki jättimäisen hämähäkin silmäryhmän. Hämähäkin oli oltava jossain huoneen alapuolella, sen oli oltava valtava.

“Näin he leikkivät kerubien tahdolla” Ääni sanoi taas.

Kauhistukseksen Temasis ymmärsi mitä huoneessa tapahtui. Jotain kuvademonia kuljetettiin läpi putkien liitonarkin päälle.

“Heidän suurin tavoitteensa; kahdensadan vuoden sisällä, jos he tulevat valtaan. On kontrolloida aikaa.”

Jostain Temasis ymmärsi mistä oli kyse.

Pian hän jutteli miesten kanssa. Hänellä oli itsellään yllä kellertävä lääkäarin takki.

“Te olette saaneet aikaan mullistuksen jota materiaalinen eudaemonia on etsinyt.”

Pitkät viikset omaava tihrusilmäinen mies sanoi: “Me kontrolloimme aikaketjuja. Olemme päässeet käsiksi hallusinaatioiden salaisiin kerrostumiin”

“Te siis määrittelette mitä ihmiset näkevät, mitä eivät?”

Kynällä paperiin jotain merkaava toinen mies sanoi: "Kaikilla tasoilla."

"Saanko kysyä mikä on heikko kohta? Onhan tästä sokkelosta päästävää jotenkin ulos."

"On niitä muutamia huumeita jotka toimivat luomuksemme vastavirtaan. Mutta voi heillä tulee olemaan hankalaa erottaa mikä on totta ja mikä ei. Paljon väkeämme liikkuu huoneistossa, kukaan ei heitä näe."

"Mutta miksi te haluatte tehdä kaiken tämän?"

"Me olemme tiedemiehiä."

"Tuo on huono syy."

"Usko vain, me olemme tiedemiehiä."

"Te leikitte jumalaa"

"Me haluamme olla jumalan takana. Pimeinä voimina."

Temasis heräsi ja avasi tietokoneensa.

"Pimeyden tahto seuraa synkkien vesien tiedemiehiä. Se pimeyden tahto on kuollut jo aikoja sitten, mutta edelleen tuossa ajassa, se seuraa heitä kuin koira.

Mikä on koiran salaisuus?

Khimaira ei ole epäsikiö. Khimairan yksi hahmoista on koira vain ajan takia. Aika on koira.

Paketoivana, kristallin jäänteitä herättävänä, kuollut henki liikkuu näiden luopioiden ympärillä. Sen antimateriaalinen säteilevä koostumus tekee heistä viimeisiä yli ihmisiä. Muiden harhaillessa tiedottomuudessa. Raikkaammassa maailmassa, joka kuitenkin on vain valheiden ja tietämättömyyden maailma. Salaisuus, missään muodossa ei ole jaossa.

Nämä yli ihmiset vihaavat kevyitä sieluja, jotka tietävät toisen voiman; rakkauden. Eniten he haluavat murhata ne jotka pimenevät heidän

maailmaansa, selviten sieltä ylös, puolustamaan toista maailmaa. Nämä ovat heidän mielestään peppureita. Ja vielä epäilyttävempiä jos he osaavat painua täysin toiseen maailmaan. Heidän paatumuksen läpi pumpppaa heidän biologinen sydämensä hapotonta verta. Mieli vakaana he ovat aina valmiita tappamaan kenet tahansa joka vielä on yhteydessä viiteen elementtiin ilman pimeitä mantroja.

Nämä tiedemiehet ratsastavat Khimairan koiran päällä. He luovat myös silkkikarvaisen kaksipäisen lehmän. Heidän mutaatiotahtonsa on suuri, heidän jalostamisen halunsa kukoistaa muokatun täydellisen maan sikiömullasta.

He ovat sielunvaelluksen pysäyttäjät, karmanlakien uudelleen koodaajat. He asettavat meidät syntymään uudestaan tähän kontrolloituun maailmankaikkeuteen. Joka on lokeroitu lokeroiden sisään.

LSD on pimeään soihdun aine. Se keksittiin juuri oikeana aikana. Se on vanhan ja uuden maailman noituuden yksi ja nolla. Se on vahvin kemikaali ajan väänneissä. Se pitää sisällään kytkökset vanhaan ja uuteen. Kuitenkin se on vaarallinen aine. Se on eudaemonisen kemiajärjestyksen suuri visioiden toteuttaja sekä tuhoaja; pedon valosta muokkaaja.

On olemassa luonnosta eritettäviä aineita jotka vievät kaukaiseen näkyihin. Kerubien maailmaan. Nämä ovat niitä aineita jotka antavat kaikista ratkaisevimmat totuudet, sillä ne eivät pirun tavoin puhu totuutta jota valheellinen ikuisuus kantaa.

Koiran salaisuus; se on se, että kerran koira syntyy koiruuteen uudestaan. Hän saa jonain päivänä tietää entisen elämänsä salat, mitkä hän on itselleen pyhittänyt siellä. Hän rakastaa koiran sieluaan ja hän jatkaa aina koirana. Synnin tuska on halkaistava ja tapettava.

Unholaan.”

Temasis kävi keittämässä itselleen kahvia sukellusveneeseen keittiössä. Sitten hän palasi kirjoitustensa ääreen.

”Nykyajan silmä saa kuolemansa koiran silmästä. Koiran silmä on silkinpehmeä, muokattu ja rauhallinen. Tämän silmän he asettavat pyramidinsa päälle. He kuvittelevat sen toimivan, mutta heidän keksintönsä haisee. Mutta pian he saavat manipuloitua koiransa täydelliseksi. Totuus kuitenkin sykkii koiran sydämessä, hän ei ole enää elävä; hän on synteettisen elävä.

Luonnon brutaaliudella näyttää olevan sittenkin tärkeä tehtävä. Se pitää huolen siitä että raikas näky säilyy. Ilman häiriötä unimaailma ei paljasta täydellisyyttään. Jos koiran silmä tarkkailee untaan, se huomaa olevansa edelleen sisältään lapsi. Mutta pian koira uppoaa oman aistimaailmansa vankilaan ja uneksii vain spiraaleja makeisen päällä. Sen näyt tulevat täyteläisiksi. Hengitys ilma ulkona on kuin sisällä. Missään ei ole tietoa tiestä ulos. Raikkaus on kadonnut. Raakuus on kadonnut. Luonnon karhea pinta ei puhu.

Mikä ero sitten on taian silkillä ja koiran silkillä. Niiden juuri ei ole sama. Silkki; karvana koiran päällä on ummehtuneisuudesta vapautuvaa. Silkki, minkä taika omaa, on rakkautta happilähteestä elävää luonnon silkkiä.

Kuinka kaikella synteettisellä olisi ihmisen matematiikan täydellinen juuri. Koiran karva kasvaa siitä juuresta. Ja kun koira löyhyä, yritetään maailmankoiraa saada sopivaksi toisilla aineilla. Jossain, kaatopaikalla kaikki prosessista vapautuneet kemikaalit pesivät. Ummehtuneina happotynnyreinä ne seisovat ja myrkyttävät elävää. Kuolema. Sen katku, sisällensä, lintu lentää ja putoaa.”

Kivi

Tämä kivi on vanhempaa kuin sinä. Silti sinun kaukainen sielun aikasi elää sen päällä, vielä paljon vanhempana:

Matka kesti kolme vuorokautta. He saapuivat salaiseen maailmaan. Gryong oli tuon saaren nimi, minkä sisällä villin kasvuston alla eli salaisuus. Tuntematon yhdyskunta. Saari sisälsi

valtavan suolakiviluolaston sisällään, missä suurin osa yhteisön asukkaista asui. Tätä yhteisöä varjeltiin hengen ja veren uhalla.

Sukellusvene ui sisälle korkeaan luolaan. Magnica ja muut seisovivat sen kannella, sen rantautuessa hiekkasarvien läheisyydessä olevan laiturin viereen.

Temasiksesta tuntui kuin hän ei olisi koskaan haistellut näin puhdasta ilmaa. Kaikkien muidenkin sisällä vallitsi, kuin pitkän pimeyden jälkeinen kirkkaus ja hyvä olo.

Heitä vastassa oli mies, joka oli jo kaukaa viittonut heille. Lähelle tultaessa hänen ruumiinmuotonsa saivat särmikkään olemuksen esille. Hän oli pirteän oloinen. Musta rastatukka ja ruskea iho värisivät veden varjoja.

Komppania astui veneestä laiturille, miehistön kurkatessa esiin alukseen sisälle vievästä kulkuaukosta. Samuel ja Ridix kävelivät matkatavaroineen muiden perässä. Khimairan kolmikko oli tutustunut matkalla näihin kahteen sukellusveneeseen miehistön jäseniin. Yhteensä aluksessa oli matkannut vain kuusi henkeä.

”Tervetuloa!” huudahti mies esitellen itsensä. Hän oli Kimbaka.

Pian kaikki suuntasivat luolan perällä oleville kierreportaille jotka oli louhittu kiveen. Kaliotoksen jutellessa niitä näitä miehen kanssa.

Kun he pääsivät ylös, heidän vasemmalla puolella avautui suuri aukea jonka takana oli pieniä vuoria. Oikeastaan mäkiä. Kimbaka kertoi niiden takana jo alkavan meri. Pelto näytti villiltä, mutta todellisuudessa se kasvoi maissia ja muuta villikasvien sisältä. Tämä oli varjotyötä satelliittitarkkailun varalta. Polku, joka nytkin sijaitsi kasvuston alla, jatkui aina sijaiten puiden lehvistön sisuksissa. Se näytti vievän pieneen metsän palaseen.

Kulkiessaan polkua Temasis katseli näkyä alhaalla ja totesi:

”Olemmeko me tulleet Atlantikselle.”

”Saaremme on eräänlainen piilo-Atlantis.” Kimbaka sanoi naureskellen.

He ohittivat suuren seinämän. Kallio kohosi jyrkkänä taivaalle. Pikkuhiljaa edestä alkoi näkymään majoja ja he tulivat sillalle, josta näkyi suurehko rakennus ylempänä. Sen päällä kasvoi puita. Sen seinät olivat vihreällä maalilla maalatut.

“Tuo on energialaitoksemme. Käytämme ydinvoimaa. Muuta mahdollisuutta ei oikeastaan ole, kun aurinkopaneelitkin ovat niin saatanan suuria.”

“Missä sinä olet syntynyt? Oletko sinä asunut aikoinaan Afrikassa?” Manos kysyi mieheltä miettiessään hänen nimeään, vaikka oli juuri pannut merkille että puhe oli kuin Uuden-Seelannin englantia.”

“Kyllä. Minä asuin siellä vielä kuusitoistavuotiaana. Tiedät varmasti Afrikan sadan vuoden historian. Minä elin Tiwajja sissiheimossa. Opin siellä taistelemaan valkoisten harjoittamaa orjuutusta vastaan. Niin, no eiväthän he sitä orjuudeksi vieläkään sano, vaikka koko maa on “Uudelleen demokratoitu”.”

“Käytännössä palkattomalla pakkotyöllä ja orjuudella väitetään olevan mystisiä eroja, kun on kyse maahan tallatusta valtiosta.”

“Näin se on.” Kimbaka tokasi.

Matka jatkui ja lisää jännittäviä majoja purskahti esiin lehivistöstä. Ne olivat puoliksi modernin oloisia, mutta lähinnä monimuotoisia luonnon materiaaleista koostuvia. Bambua oli käytetty paljon.

“Jokaisesta majarakennuksesta pääsee alempiin kerroksiin. Suolakiviluolastoon. Siellä ihmiset yleensä viettävät aikaa. Täällä pinnalla kulkevat vain viljelijät ja hekin käyvät korjaamassa satoa silloin kun on armottoman pilvistä.”

“Kuinka tarkkaan Amerikkalaiset yynnä muut sitten oikein tarkkailevat Aasian saaristoja?”

“Tietäisitpä kuinka tarkkaan” Kimbaka sanoi ja hän päivitteli tosissaan.

Kohta he olivat suuren rakennuksen sisuksissa. Sinne oli johtanut pyramidien sisäänkäyntiä muistuttava pitkä tunneli. Soihdut

paloivat seinillä ja katto ja seinä maalaukset näkyivät osittain.

Kohta käytävä avartui suureksi tilaksi joka oli luolaa, mutta se oli sisustettu monin rakennusmaisin keinoin. Mosaiikkinen luonnon ja käden yhteistyö.

”Kun näin sinut ensimmäisen kerran, pylväiden välissä, tasolla. Silloin ymmärsin sielun joka haluaa maailman palaavan. Se saa vaikka upota, minä ajattelin. Ja sen kai onkin upottava.

Hymysi yllätti minut. Mutta tuttu sinä olit minulle ennestään. Suihkulähteellä en vielä sinua muistanut. Nyt muistin. Mutta yksikään järkeistyvä kuva ei tullut mieleeni. Silti olit kristallisen tuttu. Sinun kasvosi, ja kehosi tuon vihreän silkkihameen alla. Olin saapunut ensimmäisen kerran ikuisuuteen joka oli ajassa.”

Katze seiso i ylempänä ja viitto i kädellään. Sitten hän teki hetken aikaa hiljaisuudessaan sulavia hitaita taisteluliikkeitä.

”Haluar te varmasti tavata kuningattaremme?” Kimbaka sanoi enteenomaisesti.

Kaliotos, Manos ja Temasis nousivat syviä portaita pitkin ylös. Kun he olivat ylhäällä ja Katze seiso i suorana heidän edessään, he eivät osanneet tehdä mitään muuta kuin kumartaa.

”Ei tuo ole pakollista.” Katze sanoi naurahtaen. ”Temasis, miten voit?”

Temasis oli edelleen häkeltynyt tästä naisesta, eikä hän edes osannut tarkkaan kertoa itselleen mihin se liittyi.

”Hyvin kai.” Hän sanoi. ”Matka oli oikein mukava.”

”Olkaa kuin kotiplaneetallanne. Älkää kuitenkaan lähtekö juoksemaan aroille, eli pysykää poluilla. Muuten voitte tehdä mitä haluar te. Tutustukaa paikallisiin.”

Kaliotos huojui kuin tuulesa. Kaikki näyttivät ymmärtäneen tämän piilossa pysymisen yhtenä tärkeänä lakina.

”Ensimmäiseksi, minä esittelen teille erään asian. Tulkaa

ihmeessä peremmälle.”

He kävelivät pyöreään huoneeseen josta johti kahteen eri huoneeseen ovet. Keskellä rengasmaista monumenttia, huonetta, Temasiuksen silmät havaitsivat kiven.

“Tämän kiven minä yleensä esittelen kaikille uusille asukkaille. Se on timantti, joka on hiottu atomitasolla symmetrisen kolmiulotteisen pentagrammin muotoiseksi.”

Kaikki toljottivat kiveä kuullessaan nämä sanat.

“Kuten huomaatte se loistaa violettiä valoa” Katze nosti kulmakarvojaan ja kysyi: “Tiedättekö sen salaisuuden?” Kaikki tiesivät mikä tämä asia oli. Se oli ikivanha myytti kaiken tiedon timantista. Sen sisällä suorasta kulmasta tuleva valo jäi kimpoilemaan pitkäksi ajaksi sen sisään. Tämän oli Intian vanhoissa kirjoissa sanottu muodostavan lähteen puhtaaseen tietoon. Monissa tietäjäpiireissä sen väitettiin olevan se todellinen liitonarkki, josta ihmiset saivat samaa tietoa kuin kerubit luonnostaan.

Kun Katze oli varmistunut nyökkäyksien kautta muiden ymmärryksestä, hän sanoi: “Sen sisään ei voi asettaa kättä, saati sitten päätään, mutta sen olemassa olo tällä saarella vaikuttaa meidän kaikkien unimaailmaan.”

Manos sanoi tyyppillisen virneensä ollen täysin kadonnut jonnekin: “En voi uskoa tätä todeksi.”

“Meillä on oma systeemimme joka pitää meidät tietoisena toistemme liikkeistä, jos vaara uhkaa yhteisömme sisuksissa meitä. Tämä kivi paljastaa unissamme petturit.”

Kaliotos ei voinut olla kysymättä: “Paljastaako se muitakin asioita?”

Katze hymyili: “Ei mitään mikä ei ole tarpeellista yhteiselle aurallemme. Tämä kivi on meidän suojelusenkelimme. Puhdas tieto, tiesittekö, on tarkoitustensa suojelija. Tieto ei ole vain informaatiota jostain asiasta. Tieto on universaalialia hyvää.”

“Sehän tekee joistain kerubeista varsin likaisia.” Manos sai

päähensä.

“Kerubit ovat tietoon yhteydessä. Mutta he ovat olentoja. Siksi he eivät omista moraalialueita, mutta puhdas tieto on itse moraalialue ja hyvä.”

“Miksi?” Kysyi Temasis

“Koska totuus on, että me kaikki olemme ansainneet saman. Tottuus on Universaalialue rakkaus.”

Kaliotos oli hämillään kuulemastaan. Muut näyttivät jäykistyneen mietiskeleväisiltä ja heidän silmistä näki että he arvostivat tätä kiveä ehkä enemmän kuin mitään koskaan.

“Tottuuden on juostava myös likaisessa vedessä.” Katze sanoi. “Kaikki ne toiset tottuudet joita maailmamme sisältää johtuvat tottuuden rajoilla sijaitsevasta todellisuudesta joka on paisunut kuin kupla itse tottuudesta. Väkivalta on puhtaan tiedon vastakohta. Puhdas tieto ehtii kuitenkin minne tahansa ja se osaa löytää tottuuden myös sieltä missä väkivaltaa on.”

“Mutta eikö siitä muodostu uusia moraalialueita?” Manos kysyi.

“Kyllä ja ei. Tieto on aina sama. Ja rakkaus määrittelee pimeässäkin moraalialue. Luonnollisessa tilassa tieto on rakkaudessa. Mutta yleensä ihminen ei oivalla näissä pimeissä tunteissaan kuin yhden puolen tiedosta. Sen joka alkuperäisen kaavansa mukaan kertoo tottuuden, kontrastien kasvaessa. Hän yleensä keskittyy liikaa itseensä, ymmärtämättä sitä tietoa, joka vallitsee myös hänen ympärillään olevista asioista. Muista ihmisistä, maailmankaikkeudesta. Ja tuolla pimeydessä, kipu on toinen tieto. Ja tunteethan ovat tietoa, kivun ollessa vahvin, rakkauden ollessa voimakkain.”

“Huh...” Kaliotos hikoili kuin hän olisi oopiumissa, vaikka hän ollut.

“Eikö atomitasolla ole tällaisia kiteitä muutenkin, pienemmässä koossa?” Temasis kysyi.

Katze ei mielellään jakanut kaikkea tietoa monien kesken mutta hän selitti vielä: “On. Mutta vain timantin hiukkaset kulkevat

atomin ympärillä niin nopeasti että juttu toimii.”

Kaikki nyökyttelivät päätään ja heistä se tuntui melko typerältä. Tämä kivi kuitenkin vangitsi sen katsojan.

“Onko tämä sitten aivan tavallinen timantti?” Manos kysyi.

Tähän hän ei kuitenkaan enää saanut vastausta. “Tiedolla on rajansa. Sen voin vielä teille kertoa. Ja totuus on sydämen ääni. Totuus ei ole mikään kiteytynyt kohta pääkopassa. Totuus on näkymätön kuin suhde joka vallitsee kahden eri elementin välillä. No, se siitä. Loput saatte opiskella sitten kun olette siihen valmiita.”

Temasis mietti totuutta ja sydäntä. Hän oli juuri kokenut asian niin, että hän päätyi päätelmään sisällään: *“Minun rakkauteni ei voi olla järjen sisällä. Muuten olisin järissyt tästä tiedosta, joka on järkeni tieto rakkaudesta. Tämä kaikki ei ole logiikan piirissä tapahtuvaa. Se todistaa tavallaan sen että sydämen rakkaus tätä tietoa kohtaan on se merkittävä asia. Minun tietoni ei ole puhdasta koska se ei pääni sisällä rakasta tätä kiveä. Sydämeni sitä taas rakastaa. Ja sen on oltava yhtä suurimmista rakkauksista; rakkauden rakastamista. Ehkä jonain päivänä sydämeni tietää.”*

Illalla Temasis istui palmupuun levollisessa viileässä varjossa kirjoittaen:

“Tavallaan vallanhimossani tunnen olevani lihaa kristallisten luideni, totuuden ympärillä. Voinko koskaan rakastaa mitään siitä arvosta, joka tiedossani nyt on? Voiko ihminen yleensäkin koskaan olla täysin puhdas? Henkilökohtainen vastaukseni on ei. Mutta siksi on palveltava tietoa rakkaudesta ja rakkautta. Näin rakastaen ja palvelen rakkauttaan. Näin ihminen on loppujen lopuksi luotu palvelemaan. Tai tuhoamaan. Jokainen näyttää valitsevan jommankumman. Modernissa maailmassa,

myytittömässä, ihminen valitsi molemmat.

Se että ihminen on palvelija vie meidät syvälle kerubien luonteeseen. Se auttaa meitä ymmärtämään jumalaa. Mutta onko jumala sitten sellainen joka on puhdasta rakkautta? Ei hän ainakaan voi olla jos hän haluaa puhua kaikille. Sen on historia meille näyttänyt. Ristiriidat muodostavat sodan.

Jumalat näyttävät toimivan myös vallantahdostaan. Siksi minä luotan enemmän uniini tällä saarella. Jumalat näyttävät tekevän mitä he haluavat.”

...Tarvitsemeko me käskyjä? Jos meillä on luottamus rakkauteen.